

Kayıp

FATİH GÜRSU

Her zamanki koltuğumda oturuyor, televizyonda adını o anda hatırlayamadığım ama daha önce izlediğimi zannettiğim bir film izliyordum. Yorgundum, filmin başını hatırlayamıyordum. Ama o bilindik azılı izleyici inadıyla sonuna kadar devam etmeye çalışıyor, kapanan gözlerime zar zor engel olabiliyordum. Gözlerim kapanıvermiş. Nasıl kapandığını hatırlayamıyorum.

1

Kendime geldiğimde uyukumu almıştım bile. Daha ne kadar uyumuştum ki oysa, beş dakika mı? Saatime baktım, o kadar bile olmamıştı. Hiç uyukum kalmamıştı. Çok susamıştım. Mutfığa gittim. Film başlamadan önce koyu bir kahve içmiştim. Belki de oydu beni bu kadar susatan. Hazır mutfığa gidiyorken Ceren'e de acıkıp acıkmadığını, bir şey isteyip istemediğini soracaktım. Ama yoktu. Mutfakta, odalarda, banyo ya da tuvalette de yoktu. Evde değildi. Ben uyurken acil bir şey gerekmiş olacak, onun için çıkmış olmalı diye düşündüm. Ya Emre? O neredeydi? Odasında değildi, küçücük yatağı bomboştuydu. Onu da mı götürmüştü. Tam cep telefonunu arayacaktım ki telefonunun hemen yanı başımda, sehpanın üzerinde durduğunu gördüm. Her zamanki yerindeydi. Telefonunu da almamıştı. Tekrar tekrar gezindim evde. Yoktu. Biraz sonra gelir diyerek televizyonun karşısına geçtim. Susuzluğumu unuttuymuştum. Filmin sonunu kaçırıp kaçırmadığımı merak ediyordum. Televizyonu açtım. Bir şey yoktu. Kanalların hepsi gitmişti. Ne yapalım, deyip tekrar mutfığa döndüm. En büyük bardağımızı dolaptan aldığım soğuk suyla doldurdum. Bir yudum almıştım ki içemedim. Bu ne biçim suydü böyle. Hiç tadı yoktu. Sanki bayatlamıştı. Bardağı lavaboya boşalttım. Başka bir şişeden yeniden doldurdum. Ama o da öyleydi. Beceriksizce bir kaç küfür salladım. Yapabileceğim bir şey yoktu. Susuzluğum da o bayat tatla geçmişti. Hem Ceren de neredeydi? Ya Emre? Yine yan komşuya mı gitmişti yoksa, uyumamı fırsat bilip. Anahtarımı alıp daireden çıktım. Yan kapının zilini çaldım. Açan olmadı, tekrar çaldım. Sonra tekrar tekrar.. Evde yoktular herhalde. Peki nereye gitmişti o halde? Artık kızmaya başlıyordum. Sinirli adımlarla tekrar eve girdim. Döndüğünde iyice azarlamalıydım. Ne zamandır fazla yüz veriyordum. Bu yüzden de haber vermeden istediği yere gider olmuştu. Bir not yazsa, çıkarken uyandırıp söyleyiverse kızacak mıydım sanki. Yaptığı düşüncesizlikti. Kesin yine o Ermeni kadının dükkanına gitti diye düşündüm. Alacağı ne kaldıysa artık oradan. Belki de sadece meraktan, acaba dün baktıktan sonra yeni bir şey getirdiler mi diye yine gitmişti. Hemen gitmeliyim deyip uyumamı fırsat bilmişti. Hepsi o kadının suçuydu aslında. Hayır, gelecek aya kadar yeni bir şey gelmeyecek, demiyor, bilmiyorum, belki akşama, belki yarın sabah diyerek gerçek cevabını gizliyordu. Ben gitmeyecektim. Eve gelecek, karşımda utanacak, ben taviz vermeyince de sıkılarak özür dileyecek, sonra da bana sulanmaya çalışacak, ama ne yaparsa yapsın, evet, ne yaparsa yapsın, bu sefer ona izin vermeyecek, hatta azarlayacak, bu sefer haddini bildirecektim. Evden çıkmadan sabırla koltuğumda bekledim. Ne zamandır elimin varmadığı o kitabı okumaya başladım.

Hava kararına kadar da okudum. Sürekli kulağım kapıdan gelecek bir sesteymiş olduğuy için kitaba kendimi tam olarak veremiyordum. Yine de hava kararına kadar sıkılmadan okuyabildim. Ceren hala yoktu. Nerede olabilirdi? O dükkana gitse çoktan dönmesi gerekirdi. Hava kararına başladığına göre uyanmamdan bu yana iki saat kadar bir süre geçmiş olmalıydı. Kızgınlığım yavaş yavaş korkuya dönüşüyordu. Belki de sadece taze ekmek almaya gitmiş, Emre'yi de ağlayıp beni uyandırmaması için yanında götürmüş, ama yolda başına bir şey gelmişti. Çıkıp onu arayabilirdim. Bir kaza ya da benzeri bir şey olsa mutlaka geriye izler kalır, o telaş devam ediyor olduğundan birilerinden bir şeyler öğrenebilirdim. Evden çıkmalıydım yalnızca. Evin içindeyken hiç bir şeyden haberim olamazdı. Önce mahallemizin marketine, sonra fırına, manava ve nihayetinde o Ermeni

kadının dükkanına gitmeliydim. Araba çarpmıştı belki de. Hiç sağına soluna bakmayı beceremezdi zaten. Şu anda onu hastaneye götürmeler ya da hastanedeki birileri bana ulaşmaya çalışıyor, Ceren kendinde olmadığı için telefon numaramızı öğrenemiyorlardı. Bu yüzden ben bir yerleri aramalıyım. İlk önce polisi aramalıyım. Hemen numarayı çevirdim. Çaldı, bir kaç kez daha çaldı ve çalmaya devam etti. Açan olmadı. Polis imdat santralinin ucunda kimse yok muydu? Başka nereyi arayabilirdim? Bir hastane olabilirdi, ama hangisi? Numarasını nereden bulacaktım? Kafam birden karıştırmıştı. Birine danışmalıyım. Hemen babamı aradım. Evde yoktu. Annem? O da yoktu. Ceren'in annesini de arayabilirdim ama benden daha çok endişelenirler, işleri daha da karıştırırlardı. Belki de oraya gitmişti. Filmlerdeki gibi, hiç bir şey söylemeden beni terk etmiş, Emre'yi de alıp annesinin evine gitmişti. Olabilir miydi? Ne yapmışım ki ona? Belki de başka biri? Olabilir miydi?

Evden çıkıp en yakın karakola gitmeye karar verdim. Arabasızlık hiç bu kadar kötü olmamıştı. Yürüyerek yirmi dakikada giderdim. En yakın karakol Şişli karakoluydu. Koşa koşa karakola doğru gidiyordum ki bir garipliği fark ettim. Etrafta kimsecikler yoktu. Sokak bomboştu. Daha da garibi bir iki tane araba yolun üzerinde bırakılıp kaçılmış gibi, yol ortasında öylece duruyorlardı. Farları boşu boşuna yanıyor, onları daha bir terkedilmiş gösteriyordu. Bir şey mi kaçırmıştım. Nükleer bir saldırı tehlikesi vardı da öğrenmeyen bir tek ben mi kalmıştım? Ya da daha gerçekçisi, bir biyolojik saldırı. Belki de saldırı gerçekleşmişti ve herkes en uygun sığınaklara çoktan gizlenmişlerdi. Beni arayıp da uyaracak bir tek dostum bile yok muydu? Galiba yoktu. Ya Ceren? Belki o da o telaşla Emre'yi kucağına aldığı gibi evden çıkmış, beni koltukta unutmuştu. Televizyon kanallarındaki ve diğer her yerdeki, hatta polis imdattakiler bile saklanıyorlardı şimdi. Geride bir tek ben kalmıştım. Ya annem babam? Yıllar önce boşanan bu iki insandan biri olsun beni hatırlamamış mıydı? Belki de telefonlar kilitlenmiş, herkes de vakit kaybetmeden sığınağa koşmuştu. Bense dışarıda kalmıştım. Tek dışarıda kalan ben olmuşum. Durduğum yerde dönüyor, bir hareket, bir kıpırtı arıyordum. Yoktu. Hiç bir şey, hiç bir hareket, hiç bir ses yoktu. Hayır, aslında bir ses vardı. Hafiften sıcak bir rüzgar esiyor, beni daha da terletiyordu. Bu sonbahar ayında hava ne kadar da sıcaktı. Neredeydi bu sığınaklar? Bodrum katları sığınak olarak mı kullanılacaktı? Ama niye hiç ses yoktu. Her yerin ışığı yanıyor oysa. Bütün daireler, dükkanlar, boş arabalar. Hem o kadar insan bodrumlara tikişacak, hiç ses çıkarmadan beklemeyi (?) nasıl becerecekler, neyi bekleyeceklerdi? Hayır başka bir yere gitmiş olmalıydılar. Terliyordum. Yalnızlıktan ve çaresizlikten su çıkarıyor, ne yapacağımı bilemeden, yaslanacak bir yer, bir şey arıyordum. Metro. Evet. Herkes metroya inmiş, en derin ve en geniş yer orası olduğu için herkes oraya sığınmıştı. Oraya gitmeliydim. Yeniden koşmaya başladım. Karakol da yolumun üzeri sayılırdı, bir bakabilirdim. Belki bir kişiyi olsun orada bırakmışlardı. Belki de bir kişi kalmayı kabul etmişti.

Karakolun önünde üç tane polis arabası vardı. İçeride ışıklar yanıyor, bütün diğer binalar gibi. Hiç durmadan koşarak hemen içeriye girdim. Nöbetçi yoktu. Koşmaktan yorulmuş hatta nefes nefese kalmıştım. Ne de olsa böyle koşmalı çok uzun zaman olmuştu. İçeride duvara dayanıp biraz dinlenmeye çalıştım. Sonra ayakta duracağıma oturayım diyerek hemen sağdaki ilk odaya girdim. İçerde kimse yoktu. Hemen kenardaki sandalyeye oturdum. Bir ses bekledim. Burada olsun birini bulacağımı umuyordum. Burası otoritenin bir merkezi değil miydi? Dışarıda kalanlar için, ya da kalan bir kişi için dahi beklenmez miydi? Bağırardım, kimse yok mu diye bağırardım. Sandalyeyi tekmeledim, masayı dağıttım, çekmeceleri çıkardım, ışığı kapattım, tekrar açtım, tekrar kapattım, tekrar açtım. Askıyı yerinden sökmeye çalıştım, dolapları devirdim, ses çıkarabilecek her şeyi

yaptım. Ama ben durduğumda her şey de duruyordu. O kadar ses çıkardıktan sonra daha da yorulmam gerekirdi ama içeride daha fazla kalamazdım. Çıkmadan önce son bir kez odaları gezindim. Bir silah aradım. Bir tabanca. Ya da benzeri, kendimi korumama yarayabilecek en ufak bir şey. Dışarısı karanlık ve sessizdi. Ama girdiğim odaların hiçbirinde yoktu. İçeride kalmaya daha fazla dayanamayıp dışarı fırladım. Metroya gitmeliydim. Herkes orada olmalıydı. Osmanbey durağına, en yakın girişe doğru koşmaya başladım. Pek de hızlı değildim artık.

Etrafta birilerini görebilme umuduyla önüme bakmadan yavaş ve kısa adımlarla koşmaya çalışıyordum. Adımlarımın serseri seslerinden başka hiç bir ses duyamıyor, her bir karaltıya hareket eder umuduyla daha bir dikkatli bakıyordum. Neredeyse yönümü şaşırarakken son anda soldaki sokağa döndüm. Dönmemle de düşmem bir oldu. Ayaklarım birbirine dolanmıştı. Çok sert düşmüştüm aslında. Yüzümü son anda kurtarmıştım. Şimdi yere çarptığım dirseklerim fena halde acıyor, büyük ihtimalle de kanıyorlardı. Ayağa kalkmaya çalışmadım. Niye kalkacaktım ki? Yerde yüzümü asfalta çevirdim, ağlamaya başladım. Hep böyle olmaz mıydı? Gördüğüm her kötü rüyadan hep ağlamak üzereyken uyanmaz mıydım? En kötü yerinde, tamam, artık daha fazla dayanamayacağım, dediğim anda ağlayan gözlerim kendiliğinden açılmaz mıydı? Peki bu sefer ne diye olmuyordu? Beni duyabilecek kimse yoktu. Bağıra çağıra ağladım. Asfaltı ellerim de kanayana kadar yumrukladım. Yerde yuvarlandım, ters döndüm. Gökyüzü sonsuz karanlığı ile karşımdaydı. Ay ve yıldızlar sanki daha sönüktü ama gerçektir. Asfalt da gerçektir. Ben de. Beni gelip zorla kaldırmadıkları sürece kalkmayacaktım. Ceren neredeydi şimdi? Ben pisliğine aldırmandan uzandığım asfaltta ağlayarak yatarken o neredeydi? O hala orada, dedim. Giden sensin. Sen öldün. Senden başka herkes bir anda ölemeyeceğine göre, ölen sensin. Ölüm sonrası işte tam yaşadığın gibi, böyle. Yapayalnız, sessiz, karanlık. Tekrar ve tekrar ölene kadar, ölmenin yolunu bulana kadar buradasın. O ise koltuğundan düşünce ölmene sebep olan kırık boynunu kıpırdatmadan seni düzeltmeye çalışıyor şimdi. Biraz sonra seni almaya gelecekler. Biraz da bu yüzden seni onlara hazırlamak istiyor. Bakın, elimden geleni yaptım, ama yine de öldü, demeye hazırlanıyor. Onu orada bırakıp gittin. Bir de gencecik yaşında sorumluluğunu taşıyamayacağı bir bebek bıraktın. Ona bir de Emre'yi bıraktın.

Bir kıpırtı duyunca hemen doğruldum. Doğrulmamla onunla göz göze gelmem de bir oldu. Kocaman gözleriyle baktı bana. Gözleri karanlıkta parlıyordu. Tehlikeli olan o muydu, ben miydim? Buna o karar verecekti. Ben hareket edemiyordum. Gözünü gözümden ayırmadan biraz daha baktı. Hareket etmemle ne olacağını kestiremiyor, kıpırdamamaya çalışıyordum. Gözümü dahi kırpmadım. O da kırpmadı. Sonra zararsız olduğumu anladı. Yavaş adımlarla hemen yanı başında yatmakta olduğum dükkana girdi. Ceren'le hiç sevmediğimiz bir köfteciydi bu dükkân. Bazılarına göre iştah açıcı, ama bize göre mide bulandırıcı köfte kokuları yayılırdı oradan sokağa. Gerçekten de mide bulandırıcı mıydı yoksa sadece Ceren öyle düşündüğü için mi ben de öyle düşünüyordum? Ceren köfte sevmezdi, ben severdim. Aslında oradan yayılan kokular gerçekten de iştah açıcıydı. Hemen ayağa kalktım. Yavaşça onu takip ettim, köfteciye girdim. Masalarda ya da herhangi bir yerde yanan lambaların dışında içeride birinin varlığına dair bir işaret yoktu. Akşam kapanmadan önce temizlenmiş, toparlanmış gibi her şey tam yerindeydi. Hepsini geçip buzdolabının yanından mutfağa girdi. Takip ettim. Aradıkları orada, hemen ızgaranın yanındaydılar. Benim belime gelecek kadar yüksekti ama bir çırpıda zıpladı, hiç zorlanmamıştı. Güzelce dizilmiş pişirilmek için hazır bekleyen köftelerin düzenini bozdu. Nasıl seçtiğini kimsenin bilemeyeceği bir tanesini kenara çekip yemeye başladı. Bir farkı, garipliği yoktu. Sarı pis tüyelerine bakılırsa bir sokak kedisiydi. Kimse onu evinde

beslemezdi. Bu benim içimde bir umut ışığı yaktı. Etrafta başka birileri de olabilirdi. Metro. Evet, oraya gidiyordum değil mi? Çıkmadan önce kediyi de yanıma alsam mı diye düşündüm. Ama bir kediyi ona zarar vermeden hayatta yakalayamazdım. Saçma bir fikirdi zaten. Ama bir tek o vardı, benden başka sadece o. Kucağımda tepinen bir kediyle ne yapacaktım? Koşarak çıktım dükkandan. Dinlenmişim. Metro artık daha yakındı.

Aşağı inen merdivenlere geldiğimde yorulmuştum. Nefes nefese kalmıştım. Ana caddede sayamayacağım kadar çok araba yol ortasında neredeyse sıra halinde duruyorlardı. Yanan farlarıyla çok eskiden izlediğim bir filmi hatırlattılar bana. Kimseye çarpmadan yürüyemeyeceğiniz kaldırımlarsa bomboştu şimdi. Ölmüş olmamalıydım. Kimse yoktu ama bunun bir açıklaması var gibiydi. Arabalar sessizce sahiplerini bekliyorlardı. Sokaklar da. Aşağıda merdivenin sonu gözüküyordu. Dönüp inmem gereken bir merdiven daha vardı. Kötü bir metroydu bizimkisi. Fazla derindeydi. Kimse bir durak için binemezdi bu yüzden. Aşağıya inip tekrar yukarıya çıkana kadar bir duraklık mesafeyi yürümüş olurdun zaten. Ama bu özelliği aynı zamanda onu daha güvenli bir sığınak yapıyordu. Bu yüzden de herkes aşağıda olmalıydı. Ceren de. Bir kez daha düşmemeye dikkat ederek hızlıca inmeye başladım basamaklardan. Düşersenem gerçekten ölebilirdim burada.

İkinci merdivenlerden inerken artık aşağıyı görebiliyordum. Orada da kimse yoktu. Ama yine de aşağıya kadar indim. Durak aynı, her zamanki gibiydi. Daha önce de bir kez buraya geldiğimde yine hiç kimse yoktu. O zaman burada, şehrin göbeğinde ama yalnız olmama içimden sevinmiş, tadını çıkarmak için oturduğum bankta ellerimi iki yana açıp gözlerimi kapatmış, floresanların sesine bırakmıştım kendimi. Gözlerimi açtığımda merdivenlerden gülüşerek iki sevgili iniyorlardı bile. Bir umutla bir kez daha geldiğim merdivenlere baktım, boştu. Beni bekliyordu. Geldiğim gibi gidecektim. Hem ne yapacaktım ki burada kalıp. Yine de sonuna kadar yürüdüm durağın. Koşacak bir yer yoktu artık, kalmamıştı. Ellerimi ceplerime soktum. Beyaz gömleğim toz içinde kalmış, dirseklerinde kırmızı lekeler oluşmuştu. Bir ayna olsaydı, uzun uzadıya bakardım şimdi. Tekrar yukarıya, gün yüzüne çıkmalıydım. Ne yapacaktım ki burada kalıp?

Caddeye çıktığımda iyice yorulmuştum. Kaldırıma oturdum. Şimdi nereye gidecektim? Eve mi? Başka neresi vardı? Bir tanıdığı deneyebilirdim belki. Kimim vardı ki gidecek? Ayağa kalktım. Bir şeyler yapmalı, hareket etmeliydim. Gençken, çok daha gençken, tek başına sokağa çıkar, gidecek bir yerim, yapacak bir işim, ya da yalnız yürümemi engelleyecek biri olmadığı için, ayaklarım beni nereye götürürse oraya giderdim. Burası hep aynı yer olurdu. Orada benim gibi yürüyen pek çok kişi görür, onlarla beraber diğerlerini izlerdik. Orada, gidecek bir yeri olmayan herkesin kendi kendilerine gidecekleri yerde, gidecek bir yeri olan insanlarınki ile bakışları çakışır, yalnız olanlar olmayanları izler, onlara imrenirlerdi. Orada her türden insan bulunur, sabah güneş doğarken de hava çok kötüyken de daima izleyebileceğiniz birileri olurdu. Orası herkesin kalabalıkta kendisini kaybedeceği, kendisini unutacağı yerd. Orada özgür insanlar özgür adımlarla yürürler, adımlarına dikkat etmek zorunda hissetmezlerdi kendilerini. Orada, İstiklal Caddesi'nde daima görünce gördüğünüze memnun olacağınız bir yabancı sizi beklerdi. Tabii ki oraya gidecektim. Başka neresi vardı ki?

Caddenin tam ortasından yürüyordum. Arabaların arasından geçiyor, her birinin içine bakıp bir canlılık izi arıyordum. Hiç birinde bir şey bulamadım. Teybi çalan bile yoktu. Hilton Oteli'nin hizasına kadar gelmişim ki içlerinde onu fark ettim. O en başından beri en sevdiğimdi. Diğerlerinin içinde bir yıldız gibi parlıyordu. Yanı başına

kadar geldim, ona dokundum. Beyaz olmasa daha da güzel olurdu ama bu haliyle de diğerlerinin hepsinden daha güzeldi. Yapmamın bir sakıncası var mıydı? Nasıl olabilirdi ki? Elimi kapı koluna uzattım. Açıldı. Kapıyı açtım, yavaşça oturdum. Deri koltuğu oturduğum en rahat koltuktu. İki elimi direksiyona uzattım. Direksiyon da deri kaplamaydı. Ortasında adı yazıyordu: Corvette. Radyosunu açmayı deneyecektim ki o anda fark ettim. Anahtarı da üstündeydi. Vitesi boşa aldım, çalıştırdım. Hırlamaya başladı. Bu arabayla her şeyi yapabilirdi insan. Tabii gidebileceğim bir yol olsaydı. Her tarafım ucuz arabalarla çevriliydi. Sonuna kadar bastım gaza. O da gerçek sesini çıkarmaya başladı, sonunda inledi. Ne kadardır arabanın içindeyim diye saatime baktım. O an ona uyandığımdan beri ilk kez baktığımı anladım, durmuştu. Fazla kafamı yormadım. Daha önce de durduğu olmuştu. Tekrar tekrar bastım gaza. Bir şeyin ses çıkarması beni mutlu etmişti. Sonunda sıkıldım. Radyoyu açtım, hafızasındaki radyoları denedim. Ama hiç birinde yayın yoktu. Sadece cızırtı. Sonra arabadan çıktım. Onu çalışır halde bıraktım. Benden sonra biri gelirse yalnız olmadığını anlayabilirsin diye.

Önümde kırmızı lambalarla çizilmiş yolum beni bekliyordu. Yanından geçtiğim her arabayı aynı dikkatle inceleyerek ilerliyordum. Tam yorulduğumu hissetmişim ki birini duydum. Biri şarkı söylüyordu. Sağ taraftaki ara sokakların birinden geliyordu ses. Tekrar koşarak o sokağa girdim. “Roxanne” diye bağıriyordu. Benden başka biri daha vardı demek. Durdum, dinledim. Evet, biri şarkı söylüyordu. Yürüyerek devam ettim. Hemen sağdaki sokaktaydı. Döner dönmez gördüm onu. Süngerli bir şeyler vardı altında. Ona yatmış, elindeki şişeden artık ne varsa içinde aralıklarla içiyor, içerken şarkısı bölünüyordu. Tehlikeli olabilirdi. Aslında öyle de gözüküyordu. Karanlık sokakta yerde yatmış, bağıra çağıra şarkısını söyleyen biri tehlikeli olmalıydı. Ama o da unutulmuştu. Benim gibi, herkes giderken onu da bırakmışlardı. Yanı başına kadar geldim. Beni fark etmemişti. Şarkısına devam ediyordu. Gözleri kapalıydı. Ne söyleyecektim ona? Nereden başlayacaktım? Beni fark etti, “Evet,” dedi, şarkı söyler gibi bağırmıştı yine. Dudaklarım kilitlendi, ya da kıpırdadılar ama bir ses çıkamadı aralarından. Ellerimi salladım, yana bir adım attım ama konuşmaya başlayamadım. Tekrar, “Evet, dedi, ne vardı? Neden beni rahatsız ediyorsun? Bir şey söylemeyeceksen git hadi, meşgulüm.” Ses tonu ayyaş öğretmenlerin ses tonuna benziyordu. Yıllardır konuşan ama fazla içkinin üzerinde yaralar açtığı bir ses. Yalnız olmamak harika bir şeydi. Tabii ki gitmeyecektim. “Dur, dur biraz, dedi. Bu bakışlar, ben bu bakışları biliyorum. Bu ilk, öyle değil mi?” Konuşmaya çalıştım, bu sefer bir şeyler söyleyebilecektim ki, “Ha ha ha,” diye yaşlı dedelerle özdeşleşmiş o bilindik kahkahalardan bir tane attı. “Ne zamandır bir acemi ile karşılaşmıyordum.” “Ben, ben hiç bir şey anlayamıyorum,” dedim. Babacan bir tavırla, “Gel evlat, gel otur bakalım,” dedi. Biraz yana kaydı. Her tarafı şarap kokuyordu, kalitesiz şarap. “Kayboldun değil mi?” “Hayır, aslında..” “Sus,” dedi. “Tabii ki kayboldun. Farkında değil misin?” “Hayır,” diyecektim ki yine sözümü kesti. “Peki, söyle o zaman, sen kaybolmadıysan herkes nereye kayboldu?”

Ona hemen durumumu anlattım. “Bir film izliyordum, az önce eşim de yanı başımdaydı. Ama uyuyakalmışım. Uyandığımda yoktu. Dışarı çıktım, buraya kadar geldim ama hiç kimse yok.” Sabırla dinledi beni. Sonra şişesindeki son yudumunu da içip onu sokağın başına doğru fırlattı. “Hoşgeldin o zaman,” dedi. “Nereye?” diye sordum. Sanki anlattıklarımın hiç birini dinlememiş gibi bana sadece ‘hoşgeldin’ mi diyecekti? “Burası senin uyuduğun yer değil,” dedi. Eliyle, bakmadan arka tarafında bir şeyler aradı, bulamadı. “Bu da bir rüya değil.” Ayağa kalktı. Zar zor kalkmıştı. Ya çok yaşlıydı ya da sarhoş. Hemen dibinde oturduğumuz dükkana girip bana seslendi, “Ne içmek istersin?” “Hiç bir şey.” Bir şey içecek halim yoktu. Kucağında bir kaç şişe şarapla geldi. Tekrar

yanıma oturdu. Bir tanesini açıp büyükçe bir yudum aldı. “Bak evlat, dedi, sana en kısa haliyle durumunu anlatayım.” Durumum. Bu bana mı özgüydü sadece. Peki o kimdi? “Sen kimsin?” “Sadece dinle. Çünkü başka biri sana bunları anlatmayacak. Hatta genelde hiç konuşmazlar.” Başkalarının da varlığını duymak biraz daha rahatlatmıştı beni. Sadece bu adamın olduğu bir şehirdense yalnız kalmayı tercih ederdi insan. Eder miydi? “Burası artık senin şehrin değil. Burada her gün sokakta gördüğün sürü yığınını göremezsin. Burası çok daha güzel. Öyle üzgün üzgün bakma yüzüme. Burası gerçekten daha güzel. Ara sıra sokağımdan birileri geçerler, bir iki laftan sonra giderler. Kimse kimseye karışmaz. Bazen yol ortasında oturmuş birilerini görür, neden oturduklarına bir anlam veremezsin. Çoğu birini bekler. Buraya geldiklerinde orada buluşmak için sözleşmişlerdir muhtemelen. Bazen de sokaklarda çırılçıplak gezenlere rastlarsın. Ama hepsi çok azdır. Çok sık rastlayamazsın insanlara. Daha çok kediler gelir, sırnaşırırlar sana. Bu şehirde ne istersen yaparsın. Yıllar boyunca sarhoş olabilirsin, dolaptaki içki hiç bitmez. Elektrikler kesilmez, dışarıda donmazsın. Her seferinde farklı bir tuvalete gidebilirsin, sular hep akar. Arada bir, ender de olsa sıcak bir yağmur yağar. O zaman daha da güzelleşir her şey.” Sözümlü kesmesem devam edecek, hiç durmayacakmış gibi devam edecekti. “Peki nasıl döneceğim?” Yüzünü buruşturup gözlerimin içine yıllardır tanıştırmıştık gibi baktı, “Asıl buraya nasıl gelebileceğini sormalıydın? Dönmekte ne var ki?”

Sinirle derin bir nefes aldım. Neden bahsettiğini anlayamıyordum. Geriye doğru uzattım ellerimi, yaslandım. “Ben sadece, ama sadece geri dönmek istiyorum,” dedim. “Al, dedi, biraz iç, rahatlatır seni. İlk gelenlerin çoğunda olur sana olan. Biraz rahatla. Sonra buranın tadını çıkarırsın.” Gerçekten de rahatlamak istiyordum. Şişeyi aldım, soğuktu. Büyükçe bir yudum aldım. Ama iğrençti. Hemen yana devrilip tükürdüm ağzımda kalanları. “Bunu nasıl içebiliyorsun?” “Affet, dedi, unuttuğum yeni olduğunu.” Şişeyi geri uzattım, “Bu iğrenç, yeni olsam olmasam ne fark eder?” Şişeyi geri aldı, büyükçe bir yudum aldı. “Bir yerden sonra buradaki suyun tadı sana daha tatlı gelir,” dedi. “Neresi burası?” diye sordum son bir umutla. Gülümsedi bana, “Burada sadece istediğin şeyleri anlatırsın.” Nasıl gözüküyordum dışarıdan acaba? Bana bir çocukmuşum gibi bakıyordu. Cevap vermeyecekti. İçkisini yudumlamaya devam etti. Ben ne yapacaktım? Geriye bıraktım kendimi. Kaldırıma uzandım. Ne yapacaktım ki onu dinlemeyip de? Nereye gidecektim? Gözlerimi kapattım. Onun büyük bir yudum daha aldığını duydum. Yanımda böyle biri de olsa birinin olması iyiydi. Ağzımda kalan o iğrenç şarabın tadı beni gerçekten de biraz rahatlatmıştı. Konuşmasını bekledim. Daha fazla bir şey sormazdım artık. Ya da anlatamazdım. Anlatacağım her şeyi bildiğini zannediyordu. Ya da gerçekten biliyordu. Hiç susmamış gibi devam etti, “Burada havanın rengi bile farklıdır. Bulabildiğin en yüksek yere çık ve bir daha bak İstanbul’a. Daha koyu gelir sana. Sanki bir sonbahar günüymüş de her yeri sis kaplamış zannedersin. Ama burada mevsimler yoktur. Tek mevsim vardır. En çok da sonbahara benzer. Hiç yerleşik birini görmedim. Herkes sürekli hareket etmeye çalışır. Benim dışımda. Ama hepsi de o kadar kibarlardır ki kimse de sokaklarda gidermez tuvaletini. Her seferinde başka bir tuvalete girersin. İyi gelir tuvaletini yapmak. Yaşadığını hatırlarsın. Bir insan olduğunu. Bir insan olduğun gerçeğini. Asla bir kedi olamayacağını. Şimdi bu kadar kedinin İstanbul’da nasıl olup da aklıktan ölmediğini anladın, değil mi? Ama bizler onlar gibi değiliz. Burada acıkmazsın, sadece acıktığını düşünürsün. Acıktığını düşünürsün ve nerede istiyorsan gidip yemeğini yersin. Ama sıkıcı bir şeydir acıkmamışken yemek yemek. Hiç de tatlı gelmez hem. Burada çok uzun süre kalmadan kimsenin aklına yemek gelmez. Burada herkes istediğini yapar. Kimse ona engel olmaya çalışmaz. Biri var, benim kadar yaşlı ve eski biri. Sürekli konser verir Galatasaray Lisesi’nin bahçesinde. Bazen müziğin sesi buraya kadar gelir. Bazen balkonlarda birilerini görürsün. Ellerindeki kağıtlara bir şeyler karalarlar. Çıplaklar

gezer sokaklarda. Hayat tatlıdır burada. Sonra güneş doğar. Her yeni gün sana daha da güzel gelir. Burada rüya görmene gerek yoktur. Görülecek rüya kalmamıştır. Sonra şarapla tanışırısın. Bu beğenmediğin, acımadan tükürdüğün işte gerçek şaraptır. Burada daha fazla kalmanı sağlar. Buranın güzelliğine dayanmanı sağlar. Umutsuzluğunu canlandırır. İçine yeni ateşler katar.”

Gözlerimi açtım, doğruldum. Yanımda duran besbelli mutlu bir adamdı. Nedense acıdım ona. Bana yönelttiği bakışlarının tuhaflıklarıydı belki de acımamın nedeni. Babammış gibi bakıyordu. Acı bir sessizlik vardı gözlerinde. Gitmeliydim. Başka birileri vardı. Onları görmeli, dönmenin bir yolunu bulmalıyım. Belli ki bu adam bana bambaşka şeyler anlatıp duracak, hiç susmayacaktı. Oysa başka biri geri dönüş mümkünse eğer bunun nasıl olacağını bana hemen söyleyebilirdi. Neresindeydik şimdi günün? Gece yarısı olmuş muydu? Güneş doğacaktı ama ne zaman? O da bana baktı. Gözleri bana biraz sulanmış gibi gözüküyordu. “Saatim durmuş,” dedim. “Burada hep olur mu bu?” “Evet, dedi, elektrik her şeyi çalıştırıyor ve tükenmiyor. Saatler dışında. Kurmalı da olsa, başka bir şey de.. Dedim ya, burada kötü olan hiç bir şey yok.” Sesindeki heyecan kaybolmuştu. Ayağa kalktım, “Ben gidiyorum, dedim. Hem sizi de daha fazla rahatsız etmeyeyim.” Gayet içten bir gülümseyişle gülümsedi bana. Onu sevdiğimi fark ettim. Onda bende de olan ama ne olduğunu bilmediğim bir şey vardı. “Şarap al yanına, dedi, iyi gelecektir.” Sadece onu kırmamak için aldım uzattığı şişeyi. Benim için açmıştı bile. “Sizi tekrar görmek istersem burada mı bulurum?” diye sordum. “Beni bir daha gördüğünde böyle bulamazsın,” dedi. Bu sefer ne dediğini anladığımı düşündüm. Her şey için teşekkür edip arkamı döndüm. Ben de konsere gidecektim. Orada çok kişi olabilirdi. Arkamdan hala bana bir şeyler söylüyor, attığım her adımla ondan uzaklaşıyor olmama rağmen söylediklerini rahatlıkla işitebiliyordum. “Akıllıysan bir kütüphaneye gider, okuyabildiğin kadar okursun. Umutsuzsan benim gibi yaparsın. Beklersin.” “Eğer uzak bir yere gitmek istersen bir motosiklet bulmaya çalış. Ama zor olur. Hepsi çoktan kapılmıştır çünkü. Arabaları dene ve çarpmaktan çekinme. Yol üstünde olanlara bak. Muhtemelen onların üzerinde anahtar vardır.”

Geldiğim caddeye çıktım. Yolum çok uzun değildi. Bu sefer koşmadım. Hızlı adımlarla arabaların arasından geçiyor, artık içlerine bakmıyordum. Alışmak denilebilirse eğer alışmıştım artık buraya. Konuşabileceğim birini bulmalı, nasıl geri döneceğimi bir an önce öğrenmeliydim. Dediği doğruysa geri dönmek mümkündü. Çok geçmeden meydana vardım. Görünürde hiç kimse yoktu. İki tane kedi gördüm. Tembel tembel yürüyorlar, belli ki aynı yere gidiyorlardı. Onlar da beni gördüler ama garipsemediler. Aşağıya doğru hızlıca iniyordum ki yan sokakların birinden biri çıktı karşıma. Beni görünce kafasını çevirdi. Garip giyinişli genç bir delikanlıydı. Bana bir kez baktı. O kadar soğuk bakmıştı ki onu durdurup da bir şey sormadım. Sevinmişim birini daha gördüğüme. Demek ki anlattıkları gerçektir. Delikanlı çok yavaş yürüyordu. Bense sabırsızdım. Onu geçip lisenin bahçesine doğru yöneldim. Artık çok az kalmıştı. Ünlü kapısından girer girmez kalabalığı fark ettim. Kalabalık dediğim on, on beş kişiyi. Bir kaç hareket ediyor, sahne benzeri bir yüksekliğe bir şeyler taşıyorlardı. Yavaşladım. İlk kez bunu yaşıyor oluşum anlaşılabilir istemedim. Hareket edenlerin hepsi eşya taşıyordu. İkisi de ellerindeki büyük mumları yakarak etrafta onları bırakabilecekleri yerlere bırakıyor, peşlerinde ışıktan bir iz bırakıyorlardı. Hareket etmeyenlerin çoğu yere oturmuş, neredeyse kimse konuşmuyordu. Ben de hareket etmeyenlere katılmaya karar verdim. Ama konuşan birilerine yakın bir yere oturacaktım. Kimse bana bir defadan daha fazla bakmadı, anlamamışlardı. Fazla dağılmadan oturmuşlar, aralarında ölçülü bir uzaklık bırakmışlardı. İçlerinde üç ya da dört çift de vardı, uzun uzadıya bakamadım. Normal hayatta gördüğümde iki sevgili

diyebileceğim bir çiftin arkasına geçtim. Çok yakınlarına oturmamıştım ama rahatsız olunabilecek kadar da yakındı. Dönüp de bir kez bile bana bakmadılar. Herkes neyi bekliyorsa ben de onu bekleyecektim. Hala elimde tuttuğum şaraptan çekinerek bir yudum daha aldım. Hala iğrençti. Güçlkle yuttum, gözlerim yaşardı. Tadı çok kötüydü ya, rahatlatmıştı da gerçektir. İçer içmez kendimi daha iyi hissettim.

“Keşke bugün de o gece çaldığı şarkıyı çalsa,” dedi kız. Çocuk ona cevap vermedi. Bir yudum daha aldım. Hala aynıydı tadı. Ne demişti, “Bir yerden sonra buradakinin tadı daha iyi gelir.” Her söylediği gerçekten de doğru muydu? Ne kadarını hatırlayabiliyordum ki? Bana bir kütüphaneye git akıllıysan, demişti. Oysa ben şimdi bir konserdeydim. Yani akıllı değil miydim? O neydi? Umutsuz mu? Halimden şikayetçi değildim. Yine kalabalığın içindeydim işte. Önünde sonunda geri dönecektim. Peki döndüğümde her şey beni aynen bekliyor mu olacaktı? Keşke bunu da sorsaydım, diye hayıflandım. Ye Ceren? Ne kadar kalacaktım burada? Yokluğumu fark edecek miydi? Beni özleyecek miydi? Ben onu özlemiş miydim? Kesinlikle özlemiştim. İçinde olduğum garipliği unutup onun yanımda olmasını istedim. En son ne zaman bir konsere gitmiştik? En son ne zaman bir yere gitmiştik? Ben değildim gitmememizin sebebi. Hatta ben hep severim konserleri, sinemaya gitmeyi, boş boş da olsa gezmeyi. Ama o benden de çok sevmez mi? Niye gitmiyorduk o zaman? Eğer dönersem buna bir son vereceğime kendi kendime söz verdim. Bir yudum daha aldım. Daha büyük bir yudum. Tadı hala aynıydı.

Etrafıma bakınmamaya çalışıyor ama bakıyor, beklemekten sıkılıyordum. İşte o zaman onlar da bana bakmaya başlıyorlardı. Çok rahatsız edici bakışları vardı. Daha fazla dayanamayacak, kalkıp bir şeyler yapacaktım ki kırk ile elli yaşları arasında bir adam sahne diyebileceğim o yüksek yere çıktı. Koyu gri bir kazağı, kendisine bol gelen kadife bir pantolonu vardı. Tabure benzeri bir kasaya oturdu. Hemen yanındaki siyah renkli elektro gitarını eline aldı. Son bir kez daha baktım arkama. Bekleyen herkesin yüz ifadesi değişmiş, yüzlerindeki o soğukluk hepsinden de gitmişti. Arkalarında yüzlerce mum bütün bahçeyi hafifçe aydınlatıyor, belki de yukarıdan bakıldığında okunabilecek bir şekil çiziyorlardı. Adam gitarının tellerine yavaşça dokundu. Burası ve buradaki herkes kesinlikle çok farklıydı. Çünkü gerçek İstanbul’da olsaydık, o dokunuştan sonra bütün bahçe alkış sesi ile dolar, hatta bazıları ıslık dahi çalardı. O dokunuş, gitardan çıkan o ses, ve bütün bahçe içindekiler ile gerçek olamayacak kadar güzel geldi işte o zaman bana. Adam devam etti.

Ne kadar sonra bilmiyorum, hatta kaç şarkı (ya da melodi mi denmeli?) onu dahi bilmiyorum, çünkü hiç durmuyor, fark ettirmeden hızlanıp sonra aynı şekilde yavaşlayıyor, sürekli devam ediyor ama güzelliğinden hiç bir şey yitirmiyordu. Bir süre sonra etrafıma bakınma ihtiyacı duydum. Meraktı bunun sebebi. Böyle güzel gitar melodilerini dinleyen buranın insanları ne yapıyorlar diye merak etmem. Hepsi sırt üzeri uzanmıştı yere. Ancak o zaman önümdeki çiftin de yerde yattıklarını fark ettim. Kız başını çocuğun dizine koymuştu. Arkamda da bir çok kişi birbirine karışmıştı. Tek oturan bendim. Ben de uzandım. Kendimi toprağa bıraktım. Kafamı çevirdiğimde hala sahneyi görebiliyordum. Bir adam daha belirdi sahnede. O da başka bir yere oturup eline bir bas gitar aldı. Çalmaya başladı. Ben de bunu yapabilir miydim? Orada duran bateriye gidip oturabilir miydim? Hayır, yapamazdım. Henüz yapamazdım. Bir şeyin bana dokunuşu ile irkildim. Bacağıma biri uzanmıştı. İrkilmemle doğruldu. Bir şey söyleyemedim. Bana baktı, uzun saçlı bir erkekti. Çok kötü bakmış olmalıyım. Ama elimde değildi. Kızmadı, gülümsedi bana. Hemen ileride yalnız yatan bir kızın bacağına uzandı. O kız irkilmedi. İlk kez gelen bendim. Uzun saçlı bunu anlamıştı.

Çok geçmeden iki gitar da durdu. Hemen doğruldum. Bir şey kaçırdığım hissine kapılmıştım. Niye durmuşlardı ki? Etrafta ellerinde şarap şişeleri ile gezinen üç dört kişi vardı şimdi. İzleyenlere yedi sekiz kişi daha eklenmişti. Kalabalığın içinde gezinip herkese bir kaç şişe veriyorlardı. Benimkine baktım, bitmişti. Ama ben miydim bitiren başkası mı, bunu bilmiyordum. Bana da iki şişe verdiler. Veren daha on beş on altı yaşlarında bir genç kızdı. Ben de şarap dağıtanlardan biri olmalıydım. Niye oturuyordum ki? Kim seçiyordu onları? Nereden, nasıl aynı anda birden çıkıyorlardı? Şaraplar gayet soğuktular. Hemen büyük bir yudum aldım. Ama yine zorla yuttum. Ne zaman değişecekti bunun tadı? Sahneye döndüm. İki adam konuşuyorlardı ama duyamıyordum. Başkaları da konuşuyor, etrafa sade bir uğultu yayılıyordu. Kimin ne söylediğini anlayamıyordum. Belki de sarhoş olmuştum. Umurumda değildi. Sadece yeniden çalmaya başlamalarını istiyordum. Şişeleri bittiğinde çalmaya yeniden başladılar.

Belki de içtiğim şarabın etkisi ile yeniden çalmaya başladıklarında daha neşeli şeyler çalıyorlar gibi geldi. Gökyüzü net değildi. Sanki aramızda bir sürü büyük, yarı saydam bulut vardı. Yıldızlar zar zor gözüküyordu. Sahneye doğru yan döndüm. Önümde duran kız sahneye arkasını dönmüş, bana bakarak yatıyordu. İlk kez yüzünü o an gördüm. Daha önce belki de defalarca yan yana gelmiştik İstiklal'de gezerken. Belki İstanbullu bile değildi. Daha sonra, döndüğümde yüzünü hatırlamak istedim. Ama uzun uzun bakışım yüzünden onu rahatsız edebileceğim sonradan aklıma geldi. Rahatsız olmamıştı ona bakmamdan. Gözlerimi kapattım. Onu izlemek değil, müziği dinlemek istiyordum. Bir yandan da hala ilk kez geliyor olduğum anlaşılmasını istiyor, onların yaptığından değişik bir şey yapmamaya çalışıyordum. Yoksa tekrar gökyüzüne dönerdim. Gözümü açtığımda hala bana baktığını gördüm. Hiç çekincesiz, doğrudan bana bakıyordu. Ne yapmalıydım? Yeni olmasam bir yolunu bulur, ne yapacağımı bilirdim ama şimdi ne yapacaktım? Ona arkamı döndüm. İzleyenlerin sayısı daha da artmış gibi geldi. Daha fazla yatan insan vardı. Ya da şarap getirmeye gidenler de şimdi yatmışlardı. Daha fazla kişi vardı. Ama uzağımdaydı. Kendi hayatımın bana uzaklığı kadar onların hayatları da artık çok uzağımdaydı. Uzanıp müzik dinlemekten başka bir şey istemiyordum. Yorgun hissettim. Oysa daha bir iki saat önce hayatıma, bıraktığım yere, artık neresi ise geri dönebilmek için çırpırırken gençliğimde, öğrencilik yıllarımda olduğu kadar enerji doluydum. Evet, öyleydin dedim. Toprak kokusu sakinleştirir. Yine diğerlerini, etrafımda uzanmış yabancıları düşündüm. Kimseyi rahatsız etmiyor olmalıydım. Onlar da benim gibi hayatta olan, nefes almaya devam eden insanlardı. Müzik de devam ediyordu.

Müziğe dalmış hiç bir şey düşünemez haldeyken biri yanıma uzanıverdi. Gözlerimiz karşı karşıya gelmişti. Onu tanıyordum. O Deniz'di. Deniz mavisî gözleri vardı. Bana bakıyor, gülümsüyordu. Anlamış gibi bakıyordu. "Ne zamandır buradasın?" diye sordu. Konuşabileceğimden emin değildim. "Çok olmadı," diyebildim. "Hiç belli olmuyor," dedi. "Ben de benden saklanıyorsun zannettim seni görünce." Gülümsedim. Ne istiyordu benden? Yıllar önce ona deli gibi aşık olduğumu biliyor muydu? Mutlaka biliyordu. Onun için her şeye hazır olduğumu, sürekli onu izlediğimi, yazdığım şiirleri, defalarca rüyalarıma girdiğini, ne kadar güzel koktuğunu, hayallerimi... Hepsini biliyordu. Ya şimdi? Şimdi gülümsüyordu. Gözleri de, kendi de gülümsüyordu. Bir kez daha derin bir rüyanın içinde olduğumu düşündüm, hatta hissettim. Uzanıp elimi tuttu, kendine çekti. Sıcacık bir yere götürdü: göğsüne. Üzerinde çoktan düğmeleri çözülmüş beyaz bir gömlek vardı. Tam elimi geri çekiyordum ki, bu sefer de dudaklarına götürdü, elimi öptü. Büyü bozulmuştu. Onu bir zamanlar ne kadar sevmiş olsam da, onu hala istiyor olsam da yapamadım. Yapamazdım. Ceren beni bekliyorken, ya da beklemese de var iken böyle bir

şey yapamazdım. Yapmayı istesem dahi yapamazdım. Burada olsam, bu müzik çalsa da yapamazdım. Yapamazdım.

“Benimle gel,” dedim. Yavaşça ayağa kalktım. Benim için her şey bozulmuş da olsa, hala en çok önemseydiğim şey bahçenin güzelliğini bozmamaktı. Herkes hala yerde uzanıyor, yatıyor, ne istiyorsa onu yapıyordu. Bir kişi dahi üstlerinden geçerken bana bakmadı. Bu iyi olmuştu. Heykellerin olduğu yere doğru yürüdüm, mumların arasından geçtim. Peşimden geliyordu, dönüp ona bakmadım. Ancak oraya vardığımda durdum, döndüm. Buraya bile bir kaç tane mum koymuşlardı. Hala düğmeleri açıktı. “Çok yeni olmalısın,” dedi. “Evet, dedim, çok yeniyim.” “Gel buraya,” dedi, kollarını açtı. Gitmek istemedim ama ayaklarım devam ettiler. Bana sarıldı, ben de ona. Çok ama çok sıcaktı. Kokusu hala aynıydı. Hatırlıyordum. Ne zaman yanımdan geçse arkasında bıraktığı hafif rüzgarı bir daha hiç duyamayacakmışçasına koklayan ben değil miydim? Başımı omzuna bastırdı. Boynumu öptü. Geri çekildim. Bu sefer dudaklarıma geldi. Karşı koyamadım. Sıcak ve ıslaktı. Onu durdurdum. Anlayışla baktı bana. “Seni çok ama çok iyi anlıyorum,” dedi. Sesi de gözleri gibi buğuluydu. “Sadece kendini bana bırak,” dedi. Ama kendime gelmiştim. “Bir dakika, sadece bir dakika dinle,” dedim. Eğilip yere oturdum. Bacaklarım, dizlerim titriyordu.

“Bu ilk,” dedim. O da yanıma oturmuştu. Ona bakamadığımdan onu göremeyecek kadar yan dönmüştüm. Ona bakmamalıydım. “Sadece, ama sadece artık geri dönmek istiyorum,” dedim. “Emin misin?” diye sordu. “Evet, dedim. Eşimin ve çocuğumun yanına dönmek istiyorum.” Bir kez daha sordu, “Gerçekten emin misin? İstediyin bu mu?” “Evet, dedim. Tek istediğim bu.” “Tamam o zaman,” dedi. Saçlarının arasından kafama bir metalin değdiğini hatırlıyorum. En son hatırladığım da bu.

Gözümü açtım. Yine koltuğumdaydım. Televizyon çalışıyor, film devam ediyordu. Şakağımda yeni belirmente olan bir ter damlasını hissettim. Anlamsız bir şekilde filmin adını hatırlayıverdim: Dalgaları Aşmak. Ayağa kalktım. Uykumu tamamen almıştım. Mutfağa gittim. Susamıştım. İşte Ceren de karşımdaydı. Bana dönüp bakmadı bile. Ama ben uzun uzun baktım ona arkasından. Emre’ye mama hazırlıyordu. Dolaptan bir şişe alıp o büyük bardaklardan birine soğuk su doldurdum. Tadı nefisti. Ceren bana döndü, “Tekrar uyumayacaksan ekmek alır mısın,” dedi, “Taze ekmek bitmiş de.” “Tabii,” dedim. Tamamen her zamanki gibiydi, aynıydı. Farklı olan bendim. Aklımda Deniz vardı. Hala sarhoş gibiydim. Sallanarak çıktım, ekmek almaya gittim.

* * *

Hemen o gece Ceren’e her şeyi, yaşadığım garipliklerin tümünü anlatmayı düşündüm. Bir kaç kez söze başlamaya çok yaklaştım da. Ama hiç başlayamadım. Yaşlı sarhoş adamın yanında olduğu gibi konuşmaya başlayamıyor, bunu fark etmemesi için başka başka şeyler yapıyordum. Öncelikle suçluydum. Eğer olanların hepsini anlattıysam, Deniz’i de anlatmalı, ona karşı koyamayışımı da Ceren’e itiraf etmeliydim. Yalan söyleyebilir, sonunu değiştirebilirdim. Ama o zaman da gerçekliğini yitireceğini düşünüyor, hatta beni sadece garip bir rüyadan sonra kafası karışık biri olarak göreceğini tahmin ediyordum. Yine, ona garip bir rüyamı anlattığımı düşünecek, beni ciddiye almayacaktı. Bu o anda en katlanamayacağım şey olurdu. Orası gerçektir. Orası ve orada

yaşadığım her şey gerçektir. Zihnimde tasarlayabileceğim en derin rüyadan daha derindi. Oranın havası o güne kadar tatmış olduğum her şeyden daha farklı, daha tatlıydı. Birinin buna 'rüya' deyip de geçmesine izin veremezdim. Anlatmaktan vazgeçtim. Günlerimiz önceleri olduğu gibi aynı şeyleri yaparak geçmeye devam etti. İkimiz de işimize gidiyor, o benden daha erken eve gelip Emre'nin karnını doyuruyor, sonra da yemek hazırlıyordu. Ben işten geldiğimde yemek hazır oluyor, yemek yiyor, sonra da bulaşıkları yıkayıp ortalığı temizliyordum. Uyuyana kadar televizyonla vakit geçiriyor, normal aile yaşamımızı devam ettiriyor, erken yatıp sabah erkenden de işlerimize gidiyorduk. Yolculuğumu da, Deniz'i de uzun bir süre daha düşünmedim. Yaşadığım gerçek üstü bir deneyime dönüşmüş, gerçekliğini kısmen yitirmişti. Günler görünüşte eskisi gibi geçmeye devam ediyordu. En azından ilk günler bu şekilde eskisi gibi geçmeye devam etti.

Bir anda gidip geldiğim garip yolculuğum benden bir şey almamıştı; sonradan fark edeceğim, benimle beraber bunu herkesin de fark edeceği bir şey katmıştı. Bana kattığı şey geride kalan her şeyi etkileyebilecek güce sahipti: tatminsizlik. Günler geçtikçe daha da belirginleşiyordu. Hatta dayanamaz, tahammül edemez olmuştum. Hiç kimseyi dinleyemiyor, hiç kimse ile beraber, ortak bir şey yapamıyordum. Buna Ceren de dahildi. Kötü günler başladı. Anlattığı şeyler hiç de ilgimi çekmiyorlar, kendimi zorlasam da bir yerden sonrasını anlayamıyor, devam edemiyordum. Dikkatimi yitirdikten sonra bana ne söylerse söylesin umurumda olmuyor, onu fazlasıyla üzüyordum. Önceden yatana kadar, hatta yattıktan sonra da uyuyana kadar durmadan konuşur, sürekli bir şeyler anlatırdık. Oysa şimdi ilgimi yitirmiştim. Başkalarının yaptığı herhangi bir şey, daha da kötüsü bizzat Ceren'in bile gününün nasıl geçtiğini artık merak etmiyor, dinlemek istemiyordum. Konuştuğumda ise kelimeler ağızdan güçlükle çıkıyor, çoğu cümlemi yarım bırakıyordum. Bende bu ani değişim karşısında Ceren defalarca kucağıma uzanıp uzun uzun ağladı. İlk ağlamalarında onu durdurmaya, bana bir şey olmadığına inandırmaya çalıştım. Bunu en başlarda başardım da. Ama sonraları ağlaması dahi ilgimi çekmez olmuştu. Hayat onun için artık dayanılmazdı. Benden iyice soğudu. Bütün gününü Emre ile geçiriyor, ancak gerektiği zaman bana bir şey söylüyordu. O Ermeni kadının dükkanına bir daha hiç gitmedik.

Bense her şeyi yavaş çekimde izliyordum. Hayat devam ediyor, yavaşça akıyordu. Mutlu değildim. Uyumadığım bütün zamanlarda mutsuz, neşesizdim. Beklediğim bir şey varmışçasına neşesizdim. Beklemek istiyordum. Durmak. Hareket etmeden durmak, en sonunda ne olacağını görmek. Göremediğim, ama varlığını hissettiğim bir şeyi bekliyordum. O henüz yoktu. Ama gelecekti. Var olan şeyler ise ilgimi hiç çekmiyor, beni neşelendirmeye hiç bir şeyin gücü yetmiyordu. Gülmüyordum artık. Evde konuşmayan, sadece oturan bir yabancıya dönüşmüştüm. Sonunda Ceren'i de değiştirmiştim. Onu kendimden iyice soğutmuşum. Benimle artık çok az konuşuyor, bilmediğim başka şeylerle ilgileniyordu. Buna rağmen hala beraber uyuyorduk. O benden çok önce yatıyor, geldiğimde uyumuş oluyordu. Bense kendi başıma televizyon izliyor (mutfaktaki küçük televizyonu misafir odasına almıştım), daha fazla sigara içiyor, ara sıra sonuna kadar gelemediğim kitaplara başlıyordum. Bazı zamanlar, Ceren'in çok yorulduğunu anladığım zamanlarda Emre'yi kucağıma alıyor, kucağımda onu uyutuyordum. Nedense benim yanımda çok az ağlıyor, neredeyse ağlamıyordu. Sessizce kucağımda duruyor, uyansa da dönüp duran gözleriyle ilgilenecek bir şeyler buluyor, hatta bazen kendi kendine gülüyordu. Büyüdükçe garip bir çocuk olmuştu. Kafası vücuduna göre fazla büyüktü. Emre bende çok kalmadan Ceren dinlenmiş oluyor, büyük ihtimalle bana bir iş vermiş olmamak için onu hep yemek yedirme bahanesiyle kucağımdan alıyor, diğer odaya geçiyordu. Buna aldırmadan yaptığım şeye devam ediyordum.

Sabah uyandıgımda her seferinde yataktan zar zor kalkıyordum. Çoğunlukla da işe geç kalıyordum. Projesini çizdiğimiz büyük bir inşaat vardı. Bu da bana yüklenmiş bir sürü ödev demektir. İlk başlarda Mehmet benim bütün tembelliklerimi kendisi fazla çalışarak kapatıyordu. Uzun süre dayanamadı, sonradan vazgeçti. Zaten eskisine göre artık neredeyse konuşmaz olmuştuk. O vazgeçince de işlerimi yetiştiremez oldum. Bu da yukarıdakilerin dikkatini çekmeye başlamış, sürekli şikayet eder olmuşlardı. Aslında her sabah o gün kovulacağımı düşünerek işe gidiyordum. Ama beni kovmadılar. Bir kaç kez ceza niyetiyle anlamsız kesintiler yaptılar. Daha önce sözleştiğimiz bir zammı iptal ettiler. Daha fazlasını yapmadılar.

İstediğim belli bir şey yoktu. Sadece tat alamaz olmuştum. Bir şeyle ilgilenecek olsam çok geçmeden dalıp gidiyor, çoğunlukla bir şey düşünmüyor, ama bazen de daha sonra hatırlayamayacağım belirsiz şeyler üzerine kendi kendime fikirler üretiyordum. Bunlar çoğunlukla o bitiremediğim kitaplarla ilgiliydi. oğunu daha sonra tekrar düşünmüyor, beni kendime getiren her ne ise, onunla beraber düşündüklerimi geride bırakıyordum. Günler geçtikçe bu dalmalarım sıklaşmaya başladı. Öyle ki bazen kendimi eve giderken bambaşka bir yerde buluyor, bazen de işe bu yüzden geç kalıyordum. Bazı akşamlar ise kanepede büzülmüş olarak uyuyakalıyor, ancak Ceren gelip uyandırır, yatağa çağırırsa uyanabiliyordum. Beni git gide daha fazla orada uyur, ya da başka bir yerde dalmış halde bulur olunca en sonunda zorla bir doktora götürdü. Doktor bende ciddi bir hasara rastlamadı. Bu sorunun sebebinin ‘erken bunama’ olabileceğini tahmin etti. Bir kaç tane ilaç verdi. Ceren’in zoruyla ilaçlarımı saati saatine içiyordum. Bütün olanlara rağmen dediklerini yapmaya çalışıyor, Ceren’i hala seviyordum. Hem de çok seviyordum.

Bütün bu zaman boyunca yolculuğumu çok az düşünmüş, neredeyse unuttuğum. Öyle ki artık benim için gerçeğe fazlaca benzeyen eski bir rüya haline dönüşmüştü. Bazen, genellikle kitap okurken aklıma geliyor, uykulu gözlerimi açmaya çalışırken kendi kendime “Acaba şimdi uyuyakalsam, yine öyle bir rüya görebilir miyim?” diye düşünüp üzerinde durmadan çabucak geçiyor, kitabıma dönüyordum. Bana bir şey olduğunun farkındaydım. Bir şekilde içime kötü bir tohum yerleşmişti. Yerleşmesinin sebebinden çok beni ilgilendiren varolan halimdi. Erken bunama olmadığı kesindi. Hatta tam tersi bile olabilirdi. Her bir şeyi, yıllar önceki çocukluğumu bile artık çok daha iyi hatırlıyor, doktora gittikten sonra daha çok konuşur olduğumuz Ceren’e yıllar öncesinde kalmış çok ufak, önemsiz ayrıntılardan bahsediyordum. Şaşırtıyordu. Söylediğim şeyin eskiliği kadar onunla konuşuyor olmam, bir şey anlatıyor olmam da onu şaşırtıyordu. Çoğunlukla da gözleri neşe ile parlıyordu. Bu farkın dışında hayatımız aynıydı. Ben bir çok şeye karşı aynı ilgisizliğimi koruyordum. En kötüsü ise eve misafirlerin gelmesiydi. Ceren’in ailesi iki üç seferden sonra artık gelmez olmuşlardı. Ceren artık onlara tek başına gidiyordu. Bizimkiler de ben aramaz olduğum zamandan sonra sadece bir iki kez aradılar. Zaten unutmak istedikleri bir varlıktım. Bu yüzden de beni unutmaları zor olmadı. Ama bir iki tane komşumuz hala bize geliyorlar, Ceren’i çok seviyorlardı. Çoğunlukla odamdan dahi çıkmıyordum. Artık başladığım kitapları bitirebiliyordum. Onlar da bana veda etmeden gidiyorlardı. Ceren bir kere bile şikayetçi olmadı. Benimle beraber o da değişmişti. Güçlü, hayatına hakim, artık dev bir kadındı. Değişimi görünümüne de yansımıştı, saçlarını kestirmişti. Çok daha kısa, başkalarının dediği gibi söyleyecek olursam, modern bir kesimdi. Çok da hoşlanmamıştım bundan. Saçları kafasının her bir yerinde aynı uzunlukta, on santim kadar olmuştu. Saçı gibi ses tonu da değişmiş, eskiden varolan hafif titremesini kaybetmiş, daha tok bir ses olmuştu. Sanki ayakta iken artık daha dik duruyordu. Bir sonraki gün ölsem, maddi hayatında hiç bir şey bozulmazdı. Gerçi alır

almaz maaşımı ona devreder olmuştum ama çok sonradan öğreneceğim üzere o paraların çok küçük bir kısmını kullanmıştı. Onunla hala çok az konuşuyor olsak da elimden geldiğince ona ev işlerinde yardımcı olmaya başladım. İlaçlarımı aksatmadan içiyordum. Artık çok az dalar olmuştum. Öyle ki Ceren ben dalar dalmaz fark ediyor, hiç de rahatsız etmeyecek bir bahane ile beni yavaşıya uyandırıyor. Biraz daha hayata bağlanmışım. Emre de artık yürüyebiliyordu.

Tek bildiğim Ceren'i çok sevdiğimdi. Böyle başladım yeniden. İlaçların etkisi ne kadardı bilmiyorum, ama kendimi zorlamaya başladım. Kendimi konuşmaya zorladım. Ceren'le başladım. Zor da olsa, başarmıştım. Yemeği yeni bitirmiştik, ona 'gününün nasıl geçtiğini' sordum. Duyamamış gibi gözlerini açıp daha bir farklı baktı bana. Tekrar soramadım. Duymuştu. Kısaca anlattı, sonra tekrar başa döndü, bir kez daha anlattı. Her geçen gün daha fazla alıştıyordum. Artık 'gününün nasıl geçtiğini' mutlaka soruyor, ama buna ek bazı sorular daha üretiyordum. Ama çok zordu. Bazen terliyor, devam etmek için iyice konsantre oluyordum. Devam edebiliyordum. Benim attığım her adıma o on katıyla cevap veriyor, beni çekip kurtarmak için sürekli konuşuyordu. Artık yanıma gelip o da bana bir şeyler soruyor, kitaplarımı merak ediyordu. İki yıl kadar süren sessiz günler bitmiş; yeni, farklı günler başlamıştı. Artık ikimiz de farklıydık, değişmiştik. Günlerimiz her geçen gün daha da neşelendi. Bir akşam eve dönerken çok önce verdiğim bir sözüm aklıma geldi. Yolumu değiştirip oraya gittim. Ceren'in çok sevdiği Sezen Aksu'nun konserine iki bilet aldım. Emre'yi sürekli bize gelen komşularımızdan birine bir akşamlığına bırakabiliydik. Artık beni de seviyorlardı.

İşim dahi düzelmişti. O büyük inşaatı bitirmiş, yeni, daha ufak bir tanesine başlayacaktık. Herkesin sustuğu anda bir önceki gece Eco'nun "Gülün Adı" kitabını okurken birden aklıma geliveren fikrimi anlatmaya başladım. Bütün mühendisler gözlerini iyice açarak dinlediler beni. Bütün ayrıntılar, en ince detaylar dahi gözümde belirmişti. Herkesin beni dinlemeye devam etmekteki heveslerini görünce kafamdakilerin hepsini orada anlattım. Proje teklifimiz hazır. Başına da ben getirilmişim. Beni ilk tebrik eden ise Mehmet oldu. O da yardımcım olacaktı.

Düzelmeyen ne kalmıştı ki? Bir tek bizimkilerle görüşmemeyi sürdürüyordum. Buna da Ceren'in bir itirazı yoktu. O nasıl daha mutlu olacaksa ben de onu yapmaya çalışıyor, bir çoğunu başarıyor, ama uğraşımın sonunda istediğim olmasa da Ceren yine de gülümsüyor, yine de mutlu oluyordu. Geceleri artık sadece uyumuyorduk. Haftada iki kez sinemaya bazen de bir konsere gidiyorduk. Benimle beraber o da yanımda kitap okuyordu. Sigarayı bırakmıştım. Emre artık uzun cümleler kurabiliyor, evde koşturup duruyor, hiç huysuzluk yapmıyordu. Daha da büyümüş, böylelikle de kafası vücuduna göre normal hale gelmişti. Üçümüz de hem neşeli, hem de mutluyduk. Ama aynen o kötü günler gibi bu güzel, neşeli günler de sonluydu.

Gittiğimiz bir konserde Deniz ile karşılaşmamızla yeni, bambaşka bir dönem başlayacaktı.

* * *

"Şu mavi elbiseli kızını görüyor musun?" diye sorunca, o tarafa döndüm. "Evet, kim o?" "Sizin bölümdeydi, biz de aynı klüpteydik onunla." "Hatırladım," dedim. Ceren elimden çekip beni yürümeye zorladı, "Hadi, gidip bir merhaba diyelim." İstemiyordum. Sevmezdim o kızını. "Boş ver," dedim, "Adını dahi hatırlamıyorum. Ne konuşacağız şimdi

onunla?” “Sen yine konuşma. Ben hallederim. Hadi, istiyorum. Sadece bir merhaba. Hepsi o kadar.” Onu kırmamak için kabul ettim. Kalabalığın içinde ben önden yürüyerek, insanları ayırarak geçecek bir yer açıyordum; Ceren de elimi sıkıca tutmuş, peşimden geliyordu. Onlar ise kalabalık bir gruptular. On kişiden fazlaydılar. Yanlarına vardığımızda kızın (sahi adı neydi?) arkası dönüktü. Merhaba demeyi Ceren’e bıraktım.

Omzuna parmağı ile kibarca dokundu. Dönünce de “Affedersiniz, beni hatırladınız mı?” diye sordu gayet sevimli bir ses tonu ile. Kız bir gülme çığılığı attı, sonra da Ceren’in boynuna sarıldı. Bu kadar samimi olduklarını bilmiyordum. Kız bir sürü alışıldık şaşkınlık sözcükleri sıralamaya başladı. Onu dinlemiyordum. Bana bir şey sorarlarsa dönecektim. Grup sahneye çıkmak üzereydi. Işıkların hepsi söndü. Pastel renk ışıklar saçan farklı farklı yerlerde ampuller yanıp sönmeye başladı. Ceren elimden çekti beni, “Pelin’i hatırladın değil mi?” Pelin’e gülümsedim, “Nasılsın?” Benim de boynuma sarıldı. Tam Ceren’e saydıklarını bana da sayacaktı ki sahnede bir bölüm aydınlandı. Bas gitarist çalmaya başladı. Bütün her yer alkış, çığılık, ıslık sesi ile inledi. Gözlerimi kıstım. Ceren’in elini daha sıkı tuttum. Onun sevdiği bu yeni gruba hiç ısınmamıştım. Pelin benden vazgeçmiş, sahneye dalmıştı. Sahnede karanlıkta kalan diğer grup elemanları da bir bir aydınlandı. Hep beraber gürültülü bir melodide uyum içinde çalmaya çalıştılar. Beceremediler. Bu sırada her yer aydınlanmış, her taraftan farklı bir ışık çıkarılmıştı. Ceren de sahneye dalmıştı. Yüzüne bin bir tane renk yansıyor, gülümsediğini, çalan müzikten hoşlandığını görüyordum. Pelin ise olduğu yerde zıplamaya başlamıştı. O sırada hemen yanında duran, kısacık saçlı kadının bana baktığını fark ettim. Üstünde ufacık, bir çok yerini açıkta bırakan siyah, kolsuz bir tişört, altında yine siyah bol bir pantolon vardı. Saçları bir hafta önce kazınmış da daha azıcık uzayabilmiş gibi kısacık, neredeyse yok gibiydi. Bana bakıyor, belli belirsiz gülümsüyordu. O Deniz’di.

Kafamı hemen sahneye çevirdim. Neden gülümsüyordu ki? Yaramazca, ahlaksızca bir gülümseyişti. Normal bir gülümseme değildi. Bana baktığını, bakıyor olduğunu hissediyordum. Ceren’in elini sıktım. Bana bakınca da kulağına eğildim, “Hadi, gidelim buradan.” Soran gözlerle baktı yüzüme. Ciddiydim. “Tamam,” dedi. O tarafa bakmadan geldiğimiz yöne döndüm. Ceren de yine peşimden geldi. Eski yerimize kadar güçlükle varabildik. Herkes zıplıyor, tepiniyor, sahneye yaklaşmaya çalışıyordu. Aslında hepten gitmek, hemen eve dönmek istiyordum ama Ceren’e bunu yapamadım. Çok uzun zamandır bu konseri bekliyordu. Konserin geri kalanını ilgisizce takip ettim. Ceren ise mutlu görünüyordu.

Emre’yi sevgili komşularımızdan aldık, üst kata evimize çıktık. Ancak o zaman “Bari bir hoşçakalın deseydik,” dedi. “Boş ver, dedim, fark etmemişlerdir bile.” Emre’nin gözleri kapanıyordu. Orada da uyuyakalmıştı. Ceren onu giyindirip yatağına yatırdı. Ben de bu arada akşamdan kalan bulaşıkları yıkamaya başladım. Ceren de çok geçmeden durulamak için yanıma geldi. Bir süre sessizce işimizi yapmıştık ki, “Hiç değişmemiş,” dedi. “Kim?” diye sordum, “Pelin. O zamanlar da böyleydi.” Bir şey söylemedim. Son tencereye gelmiştik ki, “Yanıdakini hatırladın mı?” diye sordu bana. Ben de “Hangisini?” diye sordum, “Dazlak olanı, Deniz’i.” Ne söyleyecektim? Yalan söylemeliydim. Önemli olan kafasına hiç bir şeyi takmaması, herhangi bir şeye üzülmemesiydi. O yolculuğum birden aklıma tam anlamıyla geldi. O bir rüya değildi. Bana öyle bakmasının sebebi de bu olmalıydı. Ne kadar zaman geçmişti? Öyle baktığına göre hala hatırlıyordu. Demek ki tamamen gerçektir. Ben de hepsini, dahası bir çok ufak ayrıntıyı dahi hala hatırlıyordum. Ama bir rüya, çocukken görülen, asla unutulmayacak bir kabus gibi. “O Deniz miydi? Benzettim ama emin olamadım,” dedim. “Oydu. Biliyor

musun,” dedi ve bana döndü, “O zamanlar Deniz senden hoşlanırdı.” Şaşırılmışım, “Yok canım.” “Gerçekten. Hatta herkes de bilirdi bunu. Bir keresinde bir yerde otururken bana bile söylemişti.” Dudak büktüm. Yanlış hatırlıyor olmalıydı, “Yine de sanmıyorum,” dedim ve iyice yıkadığım tencereyi ona uzattım. “Peki sen? Sen de ondan hoşlanır mıydın?” Ellerimi kurularken cevap verdim, “Eğer ben de ondan hoşlansaydım, onun benden hoşlandığını fark ederdim.” Havluyu yerine astım ve “Kahve yapacağım, ister misin?” diye sordum. “Geç oldu. Sen uyumayacak mısınız?” Gerçekten de geç olmuştu. Ama canım birden kahve istemişti. “Çok canım istedi birden. İstersen sana da yapayım?” Teşekkür etti. Mutfaktan banyo yapmak için çıktı.

Artık kütüphane dediğimiz eski misafir odamıza gittim. Kotluğuma oturup elime kitabı aldım. Kahvemden hemen yanımdaki sehpayı bıraktım. Sayfalar sonra aslında kitabı okuyamadığımı, sayfaları boşu boşuna çevirmiş olduğumu, geçtiğim yerleri aslında okumadığımı anladım. Aklımda Deniz’in bana bakışı, yolculuğun ayrıntıları ve Ceren’in söylediği bir cümle dönüp duruyordu: Herkes bilirdi bunu. Gerçekten de öyle miydi? Gerçekten de Deniz benden hoşlanmış mıydı? Ya herkes bunun farkındaydı da ben nasıl değildim? Belki de Ceren ağzımdan “Evet, hoşlanıyordum,” cümlesini çıkarmak için bana ufak bir yalan söylemişti. Ama konuyu bir daha açamaz, yalan mı doğru mu olduğunu öğrenemezdim. Kitabı da kahvenin yanına bıraktım. Kahve bitmişti. Ne zaman içtiğimi hatırlamıyordum. Bir tane daha yapmak için fincanı elime alıp kalktığım sırada Ceren içeri girdi. “Hala yatmayacak mısınız?” Pijamalarını giymiş, gözleri yarı yarıya kapalıydı. Çok istesem de kahvemden vazgeçtim. “Geliyorum,” deyip dişlerimi fırçalamak için banyoya girdim. Yatacaktım ama hiç uykum gelmemişti. Belki ben de banyo yapsam biraz rahatlar, hem de biraz uykumun gelmesini sağlayabilirdim. Saatime baktım, hemen vazgeçtim. Saat dördü geçmişti. Giyinip yatağa girdim.

Ceren koluma uzandı. “Sen gelmeden uyuyamadım bir türlü,” dedi. Sesi uyuyacak gibi değil tersine uykudan uyanmış gibiydi. Elimi saçlarına götürdüm. Uzamışlardı. Neredeyse omzundan sarkacaklardı. “Ne kadar oldu saçlarını kestireli?” “Altı ayı çoktan geçti. Bu hafta kestirmeyi düşünüyorum,” dedi, “Eğer markete tek başına gidersen ben de o zaman kuaföre gideyim.” Uzayıp ona iyice sarıldım. “Kestirme. Bu sefer iyice uzasınlar,” dedim. Gülümsedi. Uyumak üzereydi. Çok geçmeden de uyudu. Benimse gözlerim bir türlü kapanmıyordu.

Pencereden ortalığın aydınlanmaya başladığını görene kadar yatakta dönüp durdum. Tekrar tekrar yolculuğum, o yaşlı adam, Deniz, konser, hepsi ama hepsi aklımda darmadağın bir halde dönüp duruyorlar, benim de yatakta dönmeme, bir türlü uyuyamama neden oluyorlardı. En sonunda gözlerimi kapatmak için kendimi zorlamamaya, işe uyumadan gitmeye karar verdim. Yarım saat sonra zaten her zamanki kalkış saatim gelecekti. Bu kararı verdikten sonra uyumuşum, uyuyakalmışım.

Evimde, kütüphanedeki koltuğumda oturuyordum. Çok fazla okumuş olduğumu düşünüp kitabı bıraktım. İçeriye, salona geçmeye, televizyon izlemeye karar verdim. Televizyonun karşısındaki kanepeye oturdum. Televizyonu açtım. Ekranda hiçbir şey belirmede. Sadece cızırtı sesi ve karıncalar vardı. O an ilk kez korktum. Hemen odaları turladım, Ceren de Emre de yoktu. Telaşla pencereye koştum, perdeyi açtım. Evimizin önündeki sokakta, sokağın tam ortasında bir arabanın ışıkları yanıyor, eksozundan çıkan gazlarla çalıştığı anlaşılan araba bir şeyi bekliyordu. Sanki beni bekliyordu. Tekrar salona dönüyordum ki koridora döner dönmez çarptım ve kendimi yerde buldum. O da düşmüştü. Önce ben ayağa kalktım. O da kafasını tutarak yavaşça kalktı. Bir şey söyleyememiştim.

Saçları bu sefer uzundu. O zamanki gibiydi. “Ne bu acele? Nereye geç kalıyorsun?” dedi ve gülümsedi bana. Sıcaktı, çok sıcaktı. “Biraz dursan hiç bir şey olmaz, hiç bir yere de geç kalmazsın.” Elini yüzüme doğru uzattı. Yüzüme dokunduğu anda doğrularak, derin bir nefes vererek uyandım.

On beş dakika geç kalmıştım uyanmak için. Hemen yataktan çıktım. Yüzümü bile yıkamadan hemen giyinmeye başladım. Giyinir giyinmez hemen yüzümü yıkadım, saçlarımı düzelttim. Tıraş olmak için vaktim yoktu. Kapıcının kapıya astığı taze ekmeği mutfağa bıraktım. Tam evden çıkacakken tekrar dönüp Ceren’e baktım. Güzelce uyuyordu. Durup uyumasını izlemek istedim, ama hemen evden çıktım.

* * *

Bu rüyayı görmemden sonra ufak değişiklikler girdi hayatımıza. Ben yine geç yatar, zar zor uyur oldum. Bu yüzden akşam eve geldiğimde bir saatlik kestirmelere başladım. Bu da Ceren’le daha az konuşmamız demektir. Balayından çıkmışçasına var olan neşemizi, enerjimizi yitirmeye başlıyorduk. Bunun farkındaydım. Kendime engel olmaya çalışıyor, uyumak için erkenden yatağa giriyor, bir türlü uyuyamıyordum. Ceren de çok geçmeden bunu fark etti. Ona bildiğim kadarını, gece ne yaparsam yapayım uyuyamadığımı, sabahları güçlüklerle uyandığımı söylediğimde kendisi de bir doktormuş gibi bana cevap verdi: “Bu konunun uzmanı bir doktora gitmeliyiz. Uyuman için bize bir şeyler verecektir.” Gittik de. Uyku haplarına başladım. Aynı zamanda diğer ilaçlarıma da devam ediyordum. Uyku hapları bir kaç gün işe yaradılar. Üç belki de dört gün. Durumum devam ediyordu.

Bazı geceler o bekleyen arabayı, benzer şekilde değişik rüyaların içinde görmeye devam ettim. Ama her gece rüya görmüyordum. Hatta bir aylık bu dönemde bir kaç kez rüya gördüm, sayısı beşi geçmezdi. Her birinden de irkilerek uyandım. Deniz ise sadece bir kez daha girdi rüyama. Bu sefer de çok ama çok daha kısa sürdü. Onu görür görmez uyandım.

Artık her an yeniden oraya gidebileceğimi düşünüyorum, bunu bekliyordum. Sürekli hareket eden bir şeyler arıyor, bulunca da şaşkın bir halde uzun uzun onu inceliyordum. En kötüsü ise gitmeyi isteyip istemediğimden, gidersem memnun mu olacağımdan yoksa hemen dönmek mi isteyeceğimden emin olamayışımı. Aslında gitmek istiyordum. Hatta nasıl yapacağımı, nasıl yapıldığını bilsem hemen giderdim. Bunun yanında gitmekten korkuyordum da. Oradan da, oraya gittiğimde tekrar karşıma çıkması muhtemel olan Deniz’den de.

Deniz’den korkuyordum. Onun o gülümsemesinden korkuyordum. Gidersem oradan bir daha dönemeyeceğimden, her şeyi burada bırakmak isteyebileceğimden korkuyordum. Orayı, oraya nasıl gittiğimi, eğer tekrar gidersem nelerle karşılaşabileceğimi git gide daha fazla düşünür oldum.

Ceren’e fazla bir şey yansıtmamaya çalışıyordum. Akşam uykularım dışında yansıtabilecek bir açığım yoktu. Kendimi fazlasıyla zorlayarak onunla sürekli konuşuyor, bazen çok lüzumsuz saçma sorular sorduğumdan beni o susturuyordu. Onun dışında, zaten az konuştuğum insanlarla daha da az konuşur oldum. İş yerinde üzerime fazlasıyla yüklenmiş büyük bir sorumluluğum, kafamı yormam gereken bir sürü iş vardı. Aksatmaya başlamıştım. Eve gelince yemek bitince bulaşıkları sonraya, bana bırakması için her

seferinde Ceren'e ısrar ediyor, kısa uykuma engel olamıyordum. Sonrasında da Ceren'le konuşmak için onun yanına gidiyor, konuşmak için uğraşıyordum. Çok geç olmadan Ceren yatıyor, o zaman da bulaşık ve temizlikten sonra yatağa girene kadar kitap okuyordum. Gece uykularım üç saate kadar inmişti.

Bir gün işten özellikle erken çıktım. O yaşlı adamı gördüğüm sokağa kadar gittim. Kimse ya da herhangi bir iz yoktu. Onu bulabilirsem bana yardımcı olabileceğini, anlatacağı her şeyle sorunumu hafifleteceğini düşünüyordum. Ne zaman yol ortasında uzanmış sarhoşlar görsem ilk gördüğümde her birini o zannederek ilgi ile bakıyor, çoğuna da daha fazla içebilmesi için para veriyordum. Hepsi de onun edasıyla konuşuyorlardı. Ses tonları, ellerini sallayışları, sakallı yüzleri, her şeyleri birbirlerine benziyordu. O da bunlar gibi bir sokaktaydı ama onu bulamıyordum.

Hayatım, hayatımız bu yeni daha yavaş hali ile bir ay daha devam etti. Yeni uyku ilaçları denedik. Başka bir doktora daha gittik. Uykusuzluğum geçmedi. Ceren akşam uykum dışında bende bir değişiklik görememiş olmalı; yavaşlamamızdan, daha az gezer olmamızdan hiç şikayetçi olmadı. Belki de onu fazla yormuştum. Bu fırsatı değerlendiriyor, dinleniyordu. Şikayet etmiyordu. Bense her an yeni bir yolculuğa çıkmaya hazır, her uykumdan, her ufak dalışımdan yerimde zıplayarak uyanıyordum. Çok fazla beklemeyecektim.

* * *

İş yerindeki odamda önümdeki planlara bakmaya çalışıyor, dün gece yalnızca bir saat kadar uyumuş olduğum için dikkatimi veremiyordum. Gözlerim kapanıyordu. Sonunda tamamen kapanıvermişler.

2

Gözlerimi her zaman olduğu gibi yerimde irkilerek açtım. Hemen saatime baktım. Çok geçmemişti. Tekrar önümdeki plana döndüm. Tam oradaki bir ayrıntıya dikkatimi verecektim ki az önce baktığım saatimin çalışıp çalışmadığını merak ettim. Her uyanışından sonra defalarca yeniden baktığım gibi bir kez daha saatime baktım. Saatim çalışmıyordu. Saniyesi durmuştu. Heyecanlandım. Artık uykum kalmamıştı. Uzun zamandır beklediğim olmuştu sonunda. Saatim yine durduysa diyerek hemen yerimden kalktım. Yan odaya, Mehmet'in odasına geçtim. Boştu. Belki de tuvalete gitmişti. Tuvalete kadar gittim. Yanlarından geçtiğim diğer iki oda da boştu. Heyecanım terlemeye başlamamla azaldı. Su çıkardıkça vücudum soğumaya başlamıştı. Hemen dışarı çıkmalıydım.

Asansörün gelmesini beklemeden koşarak indim merdivenlerden. Altımızdaki üç kat da boştu. Tek bir ses dahi yoktu. Caddeye çıktığımda bir sürü arabanın yol ortasında sessizce durduğunu görünce geldiğimden emin oldum. Kaldırımlar da tamamen boştu. Ne yapacaktım peki şimdi? Nereden başlayacaktım? Yine aynı yere gitmeliydim. Gelmeden önce de defalarca düşündüğüm gibi Liseye gitmeli, yolda da o sarhoşa tekrar bakmalıydım. Zaten bu şehirde bildiğim başka bir yer de yoktu. Mecbur yürüyerek gidecektim. Bir bisikletim olsaydı dedim içimden.

Nişantaşı'ndan Harbiye'ye çıktım. Hava sıcaktı. Yürüdükçe yoruluyor, terliyordum. Ceketimi çıkarıp elime aldım. Kuşlar da vardı. Bir tane martı beni hiç fark etmeden yükselerek uzaklaştı. Etrafta hiç ses yoktu. Oraya doğru yaklaştıkça etrafı daha iyi dinlemeye, bir şarkı duymaya çalıştım. Yoktu, hiç ses yoktu. O sokağa vardığımda geride bıraktıklarını buldum, ama o yoktu. Her tarafta boş şişeler vardı. Yatak benzeri sünger parçaları, kağıtlar, ezilmiş ambalajlar, bir sürü çöp. Belki dükkanın içindedir diye son bir umutla oraya da baktım. Yoktu. Dolapta hala bir sürü şişe vardı. Dükkandan çıktım. Gidecek sadece bir yerim kalmıştı.

Meydana kadar yürüyerek devam ettim. Boştu. Her yer bomboştu. Tam meydanın ortasında durup gökyüzüne baktım. O martı çoktan denize varmış olmalıydı. Sıkılmıştı. Beni bekleyen bu olmamalıydı. Güneş parlaktı ama bakınca gözümü çekmeme gerek bırakmayacak kadar da soluktu. Aramızda bir şeyler, saydam, sis gibi bir buğu vardı. Fark edebiliyordum. Hemen Liseye gitmeliydim. Yoksa buna, bir şey olmamasına, sessizliğe dayanamayacaktım. Aşağıya doğru koşmaya başladım.

Müzik sesi ya da hiç bir hareket yoktu. Bahçeye girdim. Sahne duruyordu. Her tarafta boş şişeler, mum kalıntıları vardı. Binanın köşesinde birini gördüm. Yanında bir market arabası vardı. Yine o tanıdık duygu geldi. Tanınmaktan, fark edilmekten çekindim. Koşarak gitmek istesem de yavaşça yürüyerek yanına vardım. Yerdeki boş şişeleri topluyor, yanındaki arabaya koyuyordu. Bir şey söylemeden ona yardım ettim. Sadece bir kez, o da ilk gördüğünde baktı bana. Yirmi yaşlarında genç bir çocuktu. Garip saçları vardı. Ensesi kısa, geri kalanı uzun, sürekli alnından yüzüne düşüyor, gözlerini kapatıyordu. Çilli suratıyla çizgi filmlerdeki sevimli köpeklere benziyordu. Bir süre sonra

ben arabayı sürmeye o da işin geri kalanını, şişeleri arabaya koymaya başladı. Araba dolana kadar konuşmadık. O zaman arabayı almak istedi, “Ben götürürüm,” dedim. Saçları gözlerini kapatıyordu, “Geleli çok olmadı, değil mi?” dedi. Başımı salladım, “Ama ne kadar oldu, bilmiyorum.” Yürümeye başladı, “Kimse bilemez,” dedi. Onu takip ettim. Bahçeden çıktık, yukarıya döndük. Araba ağırdu. Yavaşça yukarı doğru çıkıyorduk. Bir işle uğraşmaktan, üstelik buraya faydası olacak bir iş yaptığımı bilmekten hoşnuttum. Sıkıntım geçmişti. Bütün günümü şişe toplayarak geçirebilirdim. Önümde gidiyordu. Biraz yavaşladı, yanımdayken “Sana bir şey sorabilir miyim?” dedi. Bir acemiyle konuşuyor gibi değildi ses tonu. Bu da hoşuma gitmişti. Acemilikten kurtulmuş, kendimi daha rahat, buranın yerlisi gibi hissettim, “Tabii,” dedim. “Sence elektrikler neden kesilmiyor? Ya da şaraplar? Her seferinde dolaplar nasıl da doluveriyorlar? Onlarla birilerinin ilgileniyor olması, mesela elektriğin geldiği yerde birilerinin olması gerekmez mi?” Verebileceğim hiç bir cevabım yoktu, “Bilmiyorum,” dedim. O devam etti, “Bu konuda kimsenin konuşmak istememesini anlıyorum aslında. Yani, kimin umurundaki? Bu şekilde devam ettiği sürece kimsenin de bir şikayeti olmayacak. Ama ya bir yerde biterse? İşte ben de bundan korkuyorum,” dedi. Ellerini üzerindeki kaşkollü ince kumaşlı montun ceplerine soktu. Baktığımda gözlerini göremiyordum. Yanında ben yokmuşum gibi konuşuyor, ara sıra takılıp, tökezliyordu. “Oraya gideceğim,” dedi. “Santrale ya da neresi ise artık gidecek, her yeri inceleyeceğim. Biliyor musun, bir keresinde bir dolabı açıp saatlerce izledim onu. O şişelerin nasıl ortaya çıkacağını görmeyi o kadar çok istiyordum ki, uzun uzun bekledim. Hiç gözlerimi ayırmadım.” Bana dönmüş, hafiften gülümseyerek anlatıyordu. “Sonra içeriye bir kedi giriverdi. Şaşkınlık ve korkuyla o tarafa döndüm. Tekrar dolaba baktığımda ağzına kadar doluydu.” Ben de gülümsedim.

Arabayı almak istedi, kenara çekildim. Yorulmuştum biraz. “Bazıları, kedilerden, diğer hayvanlardan bile şüpheleniyor. Hatta denemek için bir iki tanesini öldürmeyi dahi öneriyorlar. Ama bunu kimse yapamıyor. Kimsenin gücü buna elvermiyor. Geri dönmek istemeyen birini geri göndermek gibi. Ama bence daha çok korkuyorlar. Bizimkiler gibi cesetlerin kendiliğinden kaybolmayacağından, ortalığın kana bulanacağından korkuyorlar. Ben de bir kez denemeye taraftarım aslında, ama iş hep burada kilitleniyor: Kim yapacak? Ben yapamam. Sen yapar mısın?” Nasıl geri döneceğimi öğrenmiştim. Bunun şaşkınlığı içindeydim. Sadece kafamı yapamam diyerek salladım. Kendimi öldürmem mi gerekiyordu geri dönmem için? O gece Deniz beni öldürmüş müydü?

“Hiç gerçekten bilimle uğraşan birine rastlamadım. Öyle biri olsaydı daha mantıklı açıklamalar yapar, inceleyecek bir şeyler bulurdu. Ama yaşlı olan bir kaç kişiden daha derin açıklamalar, tahminler duydum.” Tekrar bana baktı, “Dinlemek ister misin, yoksa artık susayım mı?” Dinlemek istiyordum, “Zevkle dinliyorum,” dedim. Hiç durmamış gibi devam etti, “Çok az kişiyle bu kadar uzun konuşabildim de. Nedense kimse dinlemek istemiyor. Merak da etmiyorlar. Sadece burada kalmak, istedikleri yalnızca devam etmek. Sen de sıkılmak üzere olmalısın. Çok kısaca anlatayım,” bana döndü tekrar, “Ama sözümü bitirmeden koşarak gitmezsin, değil mi?” “Gitmem,” dedim. “İki teori var. Birincisi, aslında onlarla aynı zamanın içinde olduğumuz. Arada bilmediğimiz bir boyut farkı var. İnce bir fark. Cinlerle insanların dünyaları gibi. Ama daha ince. Bazı şeyler, bazı üretilen şeyler, ya da var olan hareketsiz şeyler iki tarafta aynı anda yer alabiliyor. Elektrik, yiyecekler, şarap vesaire. Bu bence ikincisine göre daha mantıklı, ama çok da değil. Sadece ufak, dar bir tahmin. Diğerine göre ise şöyle: burada herkes diğer günler içinde sıkışmış, tek bir günü sonsuza kadar yaşamaya devam ediyor. Bu daha eksik bir tahmin. Ama bu da diğerine ek olarak havanın hep aynı olmasını, sıcaklığın değişmemesini açıklamaya çalışıyor. Ama bu kadar. Hepsi bu. Daha fazla bu konuda düşünen yok. Kendi

başına düşünmeye çalışıyorum ama bunlardan daha iyi tahminler yapamıyorum. Sıkıldın mı?” diye sordu. Bir an sanki gözlerini görebildim, “Hayır,” dedim. “Ama sıkılmış olmalısın,” dedi. “Nedense burada kimse kimseyi üzmemek istemiyor. Çok sıkılan biri de uzaklaşıyor dayanamayınca. Aslında ben de kimseyi sıkmamak için anlatmak istemiyorum ama buranın geleceği için korkuyorum. Yani, bir gün tuvaletler tıkanır, kanalizasyon taşarsa ne yaparız? Ortalığı nasıl temizler, burayı nasıl hala bu kadar sevebiliriz? Öyle değil mi?” Cevap vermedim, arabayı almak istedim, “Sen de bu sorularla ilgilenmiyorsun değil mi?” “Galiba,” dedim. “Bazen o deli adamın hepimizden daha fazla şey bildiğini düşünüyorum,” dedi, hemen “Sarhoş olan mı?” diye sordum. “Hayır,” dedi, “Sarhoş olan da mı var?” “Hayır, hayır. Ben o deli adamı tanımıyorum.” Durdu, “Kaçınıcı gelişin bu?” Ona bakmadan cevap verdim, “İkinci.” “Hiç belli etmiyorsun,” dedi. “Bu kadar sıkıcı şeyden sonra işe yarar şeyler de anlatayım o zaman. İster misin?” “Tabii,” dedim. “Deli bir adam var. Uzun boylu, bembeyaz yüzlü. Sürekli kahkahalar atarak geziniyor, koşturuyor. Ama önüne geleni elindeki silahlarla vuruyor. Öldürmeye, geri yollamaya çalışıyor. Çok hızlı, bayağı güçlü. Bir keresinde onu geri döndürmeden, yani öldürmeden yakalamayı başarabildik. Çoğu zaman bunu fark edince kendisini öldürüyor çünkü. İşte o zaman konuşmaya, neden böyle bir şey yaptığını öğrenmeye çalıştık. Yaptığı herkesin en korktuğu şeydi çünkü. Yani kim isteği olmadan buradan gönderilmek ister ki? Ama sadece o gur sesiyle kahkahalar atıyordu. Vazgeçince bıraktık. O da koşu koşu gitti. Çok geçmeden yeni silahlarla geldi. Bir kaç kişiyi daha vurdu. Ama sonra da biz onu vurduk. İşte ona dikkat etmelisin. O seni vurmadan sen onu vurmalısın. Nasıl yapabildiğini bilmiyoruz ama çok sık gelebiliyor buraya.” “Sen de bilmiyor musun buraya nasıl geldiğini?” Kafasını salladı, “Kimse bilemez,” dedi.

Oysa o sarhoş bunu biliyormuş gibi bakmıştı bana. Ona hemen sokağı tarif ettim. Orada yatan sarhoşu tanıyor musun diye sordum. Tanımıyordu, hatta ilk kez tek bir yerde kalan birini duymuştu. Sonra gülümsedi bana bakarak, “O zaman senin silahın da yoktur?” dedi. Sanki utanılacak bir haldeymişim gibi sıkılarak cevapladım, “Yok.” Elini beline uzatıp bir tabanca çıkardı, “Ben her zaman en az iki tane taşırım. Al bu senin olsun.” İlk kez gerçek bir tabancaya dokunmuşum. Nereye koyacaktım ki onu, belime mi? Ceketimin yan cebine koydum. Kaşkolünün cebinden de bana bir avuç mermi verdi. “Üzgünüm ama çok az mermim var bugün.” Teşekkür ettim. Onları da ceketin diğer cebine koydum. Elini bana doğru doğrultup işaret parmağını bana doğru sallayarak, bir anne gibi ekledi, “Eğer o deli adamı görürsen tek başına uğraşmaya kalkma. Silah seslerini duyan herkes sana yardıma gelecektir. Saklanacak bir yer ara hemen. Yoksa bir anda kendini geldiğin yerde buluverirsin.” Gülümsedim, “Tamam,” dedim. “Daha önce hiç kendi kendine geri dönmediysen çok dikkatli ol. Hemen, anında öleceğin bir şey yapmaya çalış. Eğer geri dönemezsen, biri gelene kadar acı içinde kıvranabilirsin. Birinin gelmesi bazen çok uzun sürebilir. Ama merak etme, seni o halde gören herkes, seni hemen geri yollar. Hatta o deli adam bunu daha büyük bir zevkle yapar.” Durdu, eğri dişleri gözükecek kadar gülümsedi bana. Artık saçlarının arasından gözleri de gözükiyordu, “Daha fazla canını sıkamak istemem, geri kalan yolda tek başıma taşıyabilirim,” dedi ve arabayı geri aldı. Gitmemi istiyordu. Ben de artık gitmek istiyordum. “Peki,” dedim, “Sahi, herkes ne yapar gündüzleri burada. Geçen sefer geldiğimde geceydi ve bahçedeki konserdeydim. Ya şimdi, herkes nerede?” “İlk gelişinde orayı buldun mu? Şanslıymışsın,” dedi. “O zaman sabah olmadan geri döndün?” “Evet,” dedim, “Ama çok hatırlamıyorum, aslında birden bire döndüm de diyebilirim.” “Bir gün bile durmadın demek? Neyse, o kadarı da beni ilgilendirmez. Hem sen de anlatmak istemezsin. Söyleyeyim, bildiğim kadarıyla, tanıdıklarım kadarıyla, herkes denize girmeye deniz kenarlarına gidiyorlar. Ama konserdeki kadar kalabalık olmaz hiç bir yer. Biliyor musun,” dedi, bayağı neşeliydi

artık, “Bir gün İzmir’e kadar gitmeyi deneyeceğim. Orada da birilerinin var olup olmadığını çok merak ediyorum. Belki de bu sadece İstanbul’a ait bir gizem değildir.” “İyi şanslar,” dedim, elimi uzattım, “Memnun oldum.” O da elini uzattı, “Kaç gündür, ne kadardır buradasın? Yani, ne bugün günlerden? Nasıl ayırt ediyorsunuz günleri?” “Aslında kimse bununla uğraşmıyor,” dedi, “Ama iyi bir fikir. Kayıt tutmak, hiç de fena olmaz. Ama şunu öğrenmelisin, bazı şeyler burada karışık bir halde yer alır. Kimse zamanı ölçemez, bilemez. Hatta önce ve sonra dahi artık iç içedir. Önce ve sonra burada birbirine karışmıştır. Ayırt edemezsin. Kimse edemez.” Kafam iyice karışmıştı. “Ben artık gideyim. Seni de rahat bırakayım,” dedi ve yukarıya doğru devam etti. Sanki geldiğim diğer dünyadaymışım gibi arkasından tam ‘Güle güle, yine görüşür müyüz?’ diye soracaktım ki vereceği cevabı tahmin ettim: Kimse bilemez.

Tramvay yolunun ortasında hareketsiz kalakaldım. O yavaşça yukarı doğru çıkmaya devam ediyordu. Yolun sonunda artık meydan iyice gözükiyordu. Ne yapacağımı, nereye gideceğimi bilemedim. Eğer konser zamanı buranın en kalabalık olduğu zamansa o kadar insandan kaç tanesine İstanbul’da bir yerlerde rastlayabilirdim ki? Hem rastlasam ne yapacaktım? Konuşmak değildi ki istediğim. Kimseyle oturup konuşmak istemiyordum. Bu yüzden birilerini bulmak çözüm değildi. Kendi kendime itiraf etmekte zorlansam da tek istediğim şey Deniz’i tekrar görebilmektir. Sonrası önemli değildi. O biliyordu. Hem de çok fazla şey biliyordu. Bakışları öyleydi. Ama burada mıydı? Gelir miydi? Onu bulabilir miydim? Aşağıya, Tünel’e doğru yürüyecektim. Belki o güzel yerlerde birilerine rastlayabilir, yapacak bir şeyler bulabilirdim. Aslında canım şişeleri toplamaya devam etmeyi de istiyordu. Bir iş yapmak beni kesinlikle rahatlatırdı. Ama Deniz’in aşağıda bir yerlerde olabileceği, onu görebilme ihtimalim daha ağır bastı. Liseyi de geçtim, daha aşağıya devam ettim. Sol tarafımdaki aşağı inen sokakların ilerisinde, gökyüzüne doğru bütün maviliği ile deniz de gözükmeye başlamış, bana doğru parlıyordu.

Tünel’e kadar indim. Ama kimseyi görememiş, hiç bir ses duyamamıştım. Daha fazla aşağıya gitmedim. Geri dönüp bu sefer de ara sokakları denemeye karar verdim. Çok geçmemişti ki bir lokantanın hemen yanında bir bisiklet gördüm. Koşarak oraya gittim. Bağırarak, “Kimse yok mu?” diye, defalarca tekrarladım. Hiç ses, cevap yoktu. Bağırmaya devam ettim, “Bu bisiklete ihtiyacım var, almak istiyorum. Sonra geri, yine tam buraya bırakacağım.” Bağırmaktan yorulmuştum. Sağlam, bir arızası olmayan o çok vitesli dağ bisikletlerinden biriydi. Artık nereye istersem daha çabuk gidebilirdim. Ama nereye gidecektim ki?

Oradan hemen aşağıya Karaköy’e indim. Sonra oradan Beşiktaş’a kadar gittim. Yollar arabalarla doluydu. Çoğunlukla kenardan gidiyor, arabaların arasına girmiyordum. Ama bazı otobüsler ve başka arabalar yolun bazı yerlerinde önümü kapatıyorlar, beni yavaşlatıp diğerlerinin arasına girmeye zorluyorlardı. Sahil yolu boyunca devam ettim. Bir kaç kez dinlenmek zorunda kaldım. Yol kenarındaki büfelerden birinden su aldım ama aldığım şeyi bitiremedim. Tadı daha fazla içemeyeceğim kadar kötüydü. Yine de susuzluğumu gidermişti. Devam ettim. Herkes deniz için nereye giderdi ki? Hiç İstanbul’da bir plaja gitmemiştim. İlkokuldayken annemle babam ayrılmış olduğu için annemin yanında kalıyordum. Bu süre içinde annem de hiç gitmedi. Daha ileriki yıllarda, büyüdüğümde ise bazı tanıdığım ama arkadaşım diyemeyeceğim yaşlıtlarımın Adalar’a gidip oradan bronzlaşıp döndüklerini gördüm. Ama hiç biri de beni davet etmemişti. Zaten denize karşı istekli, hevesli değildim. Yüzmeyi öğrenememekten, yüzememekten korkuyordum. Adalar’a da gidemeyeceğim için sahil boyunca devam etmeye karar vermiştim. Ama hiç bir iz, ses ya da hareket yoktu. belki de Adalar’a gidebilirim, diye

düşündüm. Bir sandala atlar ve giderdim. Beni ne engelleyebilirdi ki. Yapmadım. Adalar'da değil, İstanbul'da olmak istedim, devam ettim. Sarıyer'e gelmek üzereydim ki durdum. Geri dönmeliydim. Akşam yine konser olabilir, herkes orada olabilirdi. Herkesin içinde Deniz de olabilirdi. Artık kararım kesindi. Sadece ama sadece Deniz'i görmek istiyordum. Geri döndüm. Yolum çok uzundu.

Taksim'e vardığımda hava kararmak üzereydi. Çok yorulmuştum. Yine de durmak istemiyor, çok az dinlenerek yoluma devam ediyordum. Meydandan aşağıya son süratle indim. Artık iyice alışmıştım bisiklete. Görünürde kimseler yoktu. Hava kararı karacaktı. Liseye geldiğimde hemen bahçeden içeriye girdim. Kimse yoktu. Sabah ki çocuk da yoktu. Tek bir şişe de göremedim yerde, hepsini toplamıştı. Zaten çok yorulmuş olduğum için, elimden de başka bir şey gelemeyeceğinden beklemeye karar verdim. Elbet geleceklerdi. Gelecekler miydi?

İyice dinlenmiş artık oturmaktan sıkılmaya başlamıştım. Saatlerce bisiklet üstünde durmaktan hala kığım ve belim ağrıyordu. Yorgunluğum geçmişti. Yine o heykellerin oradaydım. Hiç bir şey yapmadan bekleyemedim. O gecenin hatırasının da etkisi ile bulabildiğim en yakın yerden bir kaç şişe şarap aldım. Eski yerime oturdum. Tadı hiç de içilecek gibi değildi ama içtim, içmeye devam ettim. Güneş doğana kadar sürekli içtim. Güçlkle yürüyor, yine de yenilerini alıp eski yerime kadar geliyordum. Bir iki kez de Lisenin tuvaletlerini kullandım. Sakalımın da uzadığını fark etmiştim. Bir gün daha yaşlanmıştım. Güneş iyice yükselmeye başlamıştı. Kimse gelmemişti.

Uyandığında hala bahçede ydım. Yine irkilerek uyandım. Saati me bakacaktım ki Lisenin bahçesinde olduğumu fark ettim. Rüya değil, gerçektir. Hepsini tamamen hatırlıyordum. Bacaklarım üşümüştü. Hava soğuk değildi. Toprakta yatmam yüzünden olsa gerek her tarafım tutulmuştu. Bir daha ki sefere üzerime ve altına bir şeyler bulmalıydım.

Gün boyunca İstiklal Caddesinde bir aşağı bir yukarı dolaşıp durdum. Kimseye rastlamadım. Sadece iki tane kedi vardı. İkisini de uzun süre takip ettim. Biri çıkamayacağı bir yerden kayboldu. Diğerini de izlemekten sıkıldım. Bahçeye döndüm. Daha fazla şaraba ihtiyacım vardı. O güzellik malzemeleri satan kadın marketinden bir araba aldım. Sonra onu şarapla doldurup bahçeye bıraktım. Kenardaki otellerin birinden de yataklardan birini bozup süngerini ve yorganını aldım. Bahçeye kadar güçlkle taşıdım. Yastık almak için tekrar gitmeye üşendim. Unutmuşum bir kere. Burada kalan kimse yoktu. Bu yüzden bir an yanlış bir şey yapmış olabileceğimi, geldiklerinde bu yüzden dışlanabileceğimi düşündüm. Ama tekrar bir yer arayamadım. Tek istediğim birilerinin buraya gelmesi, içlerinde Deniz'in de olmasıydı. Olmadı. İkinci gün perişan halime bürünmüştüm bile. Sakalım iyice uzamış, giysilerim kirlenmişti. Muhtemelen çok kötü kokuyordum. Oysa gidebileceğim, temizlenebileceğim bir evim vardı. Hemen etrafı toparlayıp bütün artıklarını bir köşeye yığdım, saklamaya çalıştım. Sonra bisikletimle yukarı doğru çıktım. Çok geçmeden eve varacaktım.

Evde her şey yerli yerindeydi. Benim eşyalarım, giysilerim, Ceren'inkiler, Emre'ninkiler, her şey... Hemen banyo yaptım, iyice yıkandım. Sonra da tıraş oldum. Yeni, temiz bir şeyler giydim. Tekrar tekrar gezdim evi. Her şey tamamen aynıydı. Okumakta olduğum kitap da tam bıraktığım yerdeydi. Her zamanki yerime oturup kitabımı okumaya başladım. Canım kahve istedi. Ama yapsam da içemeyeceğimi biliyordum. Ben de hiç yapmadım.

Hava kararına kadar evde oturdum. Kitabımı bitirdim. Sonra yeni bir tanesine başladım. Geldiğimden beri hiç acıkmamıştım ama biraz daha halsiz gibiydim. Aslında acıkmış olmalıyım diyerek kendime bir sandviç hazırladım. Tadı aynı değildi ama fena da değildi. Zorlanmadan bitirdim. Hava kararınca bir kez daha banyo yaptım. Başka şeyler giyip dışarıya çıktım. Bisikletimi apartmanın içine saklamıştım. Onu yerinden çıkarıp apartmandan çıkarken kendi kendime keşke bir motosikletim olsa dedim.

Ama Lisede kimse yoktu. Çok fazla bekleyemedim. Boş şişeler dışında oraya yığıdıklarımı toplayıp eski yerlerine kadar taşıdım. Tekrar eve döndüm. Uykum gelene kadar kitap okudum. Kimsenin, hatta Ceren'in dahi yokluğu önemli değildi. Bu şekilde yaşayabiliyordum. Zorlanmadan da uyudum, güneş doğmak üzereydi.

Günler geçmeye devam etti, ama kaç gün geçtiğini hatırlayamıyordum. Sadece bitirdiğim kitaplar çoğalıyor, onlar çoğaldıkça da belirsiz bir tahmin yapabiliyordum. Çok da önemli değildi. Her gün tıraş oluyor, yıkaniyordum. Bir kez de kirlilerimi yıkadım. Her gece Liseye kadar gittim ama kimseyi bulamadım. Ne yolda birine rastladım ne de bahçede. Kimse yoktu. Ama şikayetçi değildim. Hatta Deniz'i görsem de olurdu görmesem de. Artık hiç bir şey eskisi kadar önemli değildi.

Ama okuduğum bir kitabın da etkisi ile Ceren'i özlemeye başladım. Yalnız yatmam neden olmamıştı buna. Ya da başka bir şey. Sadece o kitaptı nedeni. Bunun da yanında isteyerek geri dönmenin nasıl bir şey olacağına duyduğum merak da git gide artıyordu. Acaba ölüm nasıl bir şeydi? Acı çekecek miydim? Geçen sefer hiç bir şey hissetmemiştim ama ya şimdi? Tabancayı da tam yanıma sehpanın üzerine bırakıyor, kullanılmaya hazır bir halde bekletiyordum. O deli adamın ansızın eve gireceğini, beni geri göndermeye çalışacağını hayal ediyordum. Ama ona izin vermeyecektim. Beni buradan göndermesine izin veremezdim. Ben istemediğim sürece. Silahı hayal ettiğim bir adama doğrultuyor ateş etmek üzereyken son anda vazgeçiyordum. Silah sesini duyan birileri yanıma gelebilir, rahatımı, yalnızlığımı bozabilirdi. Ceren dışında kimseyi görmek istemiyordum. Ama o isteğim de henüz fazla değildi. Liseye de git gide daha az gider oldum. Ceren'e olan özlemim her geçen günle artıyordu.

Evdeki kitaplar bitmiş, Atatürk Kitaplığı'ndan getirdiklerime başlamıştım. Yeni bir şey olmadan, aniden geri dönmeye karar verdim. Ama önce yapmak istediğim bir kaç şey vardı. Silahı yatağımın hemen başucundaki komodinin çekmecesine mermilerle beraber bıraktım. Mermileri iyice inceledim, dönersem bunlardan daha fazlasını bulmaya, alabilirsem çok daha iyi bir silah almaya karar verdim. Tabii bir de motosiklet alacaktım. Sonra evde bir kaç eşyanın yerini değiştirdim. Kötü, basit bir deney olacaktı, ama geri döndüğümde niye yapmadım dediğim hiç bir şey kalmamasını istiyordum. Sonra karar vermem gerekti: acaba hangi yolla dönmeliyim?

Sık sık düşündüğüm, yapmayı en çok istediğim yol en iyisiydi. Balkondan aşağıya atlayacaktım. Ölme ihtimalim çok yüksek, neredeyse yüzde yüzdü. Evimiz altıncı kattaydı ve atlayacağım yer toprak değil park yeri, düz asfalttı. Araba yoktu, herkes sabah işine gitmiş olmalıydı. Hiç de zor olmamalıydı. Evi iyice toparladım, sonra balkona çıktım. Tabancayı da yanıma almayı düşündüm, ölemekten korkmaya başlamıştım. Ama sonra vazgeçtim, dönünce ona bakacaktım. Balkonun kenarına yavaşça çıktım, nasıl durmam gerektiğine karar veremedim. Önce oturmalı, sonra kendimi bırakmalı mıydım yoksa hemen dengede durabildiğim anda atlamalı mıydım? Ayağa kalkıp öyle atlamaya karar

verdim. İncecik betonda dengemi güçlkle sağlayabildim. Biraz sonra iş yerinde olacağım, biraz sonra istediğim an Ceren'in yanına gidebileceğim diye düşünerek havuza atılmış gibi kendimi boşluğa bıraktım. Ama yükseklik zannettiğimden fazlaydı. Gözlerim kapalıydı, döndüğümü hissettim, kafa üstü değil ayaklarımın üzerine düşecektim. Yere ulaşamadım bir türlü. Sonra bir kez daha döndüm ve tam gözlerimi açacağım anda yere kafa üstü çarpmış olmalıyım. Sadece bu kadarını hatırlıyorum.

Gözlerimi açtığımda masamda, iş yerindeki odamdaydım. İncelemekte olduğum planım da tam önümdeydi. Hemen gidip izin almaya karar verdim. Odamdan çıktım, Mehmet de masasında bir şeylerle uğraşıyordu. Beni görünce gülümsedi, ne zaman beni görse gülümsüyordu. Sonra izin aldım ve hemen telefonla Ceren'i aradım. İzin almasını onu almaya geleceğimi söyledim. Çok şaşırıldı. Onu da alıp eve gidiyorduk ki, yolda markete uğramaya karar verdim. Bir kaç şişe şarap aldım. Bakıcı kadını gönderdik, Emre uyuyordu. Gün bizimdi.

* * *

Geri dönmek de güzeldi. Ceren bendeki farklılığı, ona olan aşırı ilgimi ilgiyle takip ediyor, bazen güçsüz düşüyordu. Onun hayatını bir kez daha değiştirdiğim gibi kendi hayatım da değişmeye başlamıştı. Daha neşeli biri olmuştum. İşimi zevkle ve ilgiyle yapıyor, başarılı oluyordum. Komşularımıza onları güldüreceğini bildiğim bir sürü şey anlatıyor, onları katıla katıla güldürüyordum. Özellikle kadınlar bana daha farklı bakmaya başlamışlardı. Kocaları da sürekli bana bir şeyler danışır, hatta özel sorunlarını anlatır oldular. Her sorularına verecek bir cevabım vardı. Sonra da beni bir şeyler yapmaya davet ediyorlar ama hepsini de kibarca reddediyor, Ceren'le yapmayı planladığım bir şeyleri bahane ediyordum. Gerçi Ceren'le de yine hızlanmıştık. Birbirimizden başka geriye çok az vakit bırakıyor, Ceren Emre ile fazla ilgilenemediğimizden şikayet ediyordu. Ama görünüşte Emre de halinden memnundu. Fazla neşeli tombul bir çocuk olmuştu. Bazen doğru da olsa hiç de yerinde olmayan şeyler söylüyor evde olan herkesi (evde olduğumuz zamanlarda sürekli misafirlerimiz oluyordu) kahkahalara boğuyordu. Günler bu şekilde devam ediyor, hızlıca geçiyordu.

Uyku saatim dört saati geçmişti artık. Yine geç saatlere kadar kitap okuyor ama artık önceki kadar duramıyordum, uykum geliyor ve yatar yatmaz da eğer Ceren rahat bırakırsa uyuyordum. Sabahları da o kadar zorlanarak kalkmıyordum. Akşamları ise artık daha az uyuyordum. Çoğunlukla ya gelen birileri uyandırıyor ya da bir yere gitmemiz gerekiyordu. Yolculuğumu, orayı, oraya tekrar gitmeyi düşünemeyecek kadar hızlıydı her şey. Hatta çekmeceye bakmak bile günlerce sonra aklıma gelmişti. Tabanca yoktu, eşyalar da zaten eski yerlerindeydiler. Uyanışlarım ise irkilerek olmuyordu, normal, olması gerektiği gibiydi. Ve eğer uyandıran Ceren ise çok da güzeldi. Orayı unutmak üzereydim, gitmeyi ise hiç de istemiyordum. Burada kalmak, burada, Ceren ve Emre ile yaşamak, onların istediklerini yapmak istiyordum. Burada ölmek istiyordum.

Filmlerde olduğundan çok daha öte, masalarda olabilecek kadar neşeli, eğlenceli, dolu geçiriyorduk günlerimizi. Ama masalların bittiği gibi bitmeyecekti, her şey aniden olacaktı.

* * *

Her akşam ki gibi, iŖten gelmiŖ, yemek yemiŖ ve artık uyumak üzereydim. Biraz kestirmek için kanepeye uzandım. Gözlerimi kapattım.

3

Gözlerimi açtığımda saatlerdir uyumuş gibiydim ve bunun şaşkınlığı ile doğruldum. Saatime baktım, daha yeni yatmıştım. Gözlerimi ovuşturup yüzümü yıkamak için banyoya gittim. Neden sessizdi ev? Emre şimdiden uyumuş muydu? Odasına baktım yoktu. O zaman saatime bir kez daha bakmam gerektiğini anladım. Saatim yine durmuştu.

Oysa bu akşam bir filme gidecektik. Bir yorgunluk, halsizlik çöktü üzerime. Ne yapacaktım ki burada? Artık burayı merak etmiyordum. Geldiğim yer daha güzeldi. Yine aynı yöntemi mi denesem diye geçirdim içimden. O zaman işe yaramıştı. Çok da kolay olmuştu. Ama dönmüştüm havadayken. Ya bu sefer olması gerektiği gibi dönemezsem? O zaman ne olurdu? Birinin beni bulması ne kadar zaman alırdı? Tabancayı da yanıma almalıydım. Yatak odasına gidip çekmeceyi açtım, oradaydı. Belime soksam düşerdi. Üzerime montumu giydim, fermuarlı cebine koydum. Şüpheyi düşüp çıkardım sonra, dolu muydu ki? Baktım, doluydu. Balkona çıktım, aşağıya baktım.

Olmayacaktı. Bu sefer yapamayacaktım. Ölemeyebilirdim. Tekrar içeriye geçtim. Silahla da yapabilirdim. Alnıma doğrulttum. Ama bir türlü basamadım tetiğe. Böyle de ölemeyebilirdim. Bu şekilde ölmek isteyip de kurtulan ne çok kişi olmuştu. Hatta ağzıma soksam yine de yaşama ihtimalim vardı, yaşayanlar vardı. Evet, ben bir korkaktım. Bunu başkasına yaptırmalıydım. Evden çıktım. Silahı da yanıma aldım. Deli adamdan korktuğumdan değildi, hatta onu görsem memnun da olurdu. Ama yapmasını isteyeceğim birini bulursam, onun silahı olmayabilirdi. Bisiklet tam bıraktığım, gizlediğim yerdeydi. Yine Liseye gitmeliydim.

Son sürat gittim. Kimse yoktu yollarda. Liseye varmıştım ki bisikleti yerine bırakmaya karar verdim. Benim değildi. Nerede bulduğumu çok iyi hatırlıyordum. Etrafta artık insanlar geziyorlardı. Yine bir konser olmalıydı, herkes bahçeye doğru gidiyordu. Bisikleti bırakmak için onları geçip aşağıya doğru indim. O lokantayı buldum. Tam oraya, aldığım yere bıraktım. Sonra yukarıya doğru yürümeye başladım. Biriyle konuşmalı, ondan beni geri yollamasını istemeliydim. Lisenin bahçesine girmek üzereydim ki müzik başladı. Bu daha farklı bir müzikti. Bir bakmaya, biraz incelemeye karar verdim. Konserden sonra dönsem de olurdu. Bazıları yine etrafa mumlar dağıtıyordu. Ama bu sefer mumlar değişik, farklı farklı renklerdeydiler. Bahçe çok kalabalık değildi, tahminen bütün hepsi yirmi ile otuz kişi kadardı. Ben de mum dağıtmak istedim ama müzik çok güzeldi.

Sahnede bir sürü kişi vardı, ve bir kız, daha yirmili yaşlarında olduğunu tahmin ettiğim genç bir kız şarkı söylüyordu. Bu şarkıyı biliyordum. Kendime oturacak bir yer buldum, sahneye çok uzak değildim. Önümde yalnızca beş altı kişi vardı. Söylemeye devam etti.

Daha sadece dört şarkı söylemişti ki yanıma biri geldi, “Burada oturabilir miyim?” dedi. Gelen Deniz’di, “Tabii,” dedim, yine sahneye döndüm. Hiç ama hiç umurumda

değildi. Sadece son şarkı da bitene kadar dinlemek istiyordum. Dokuz şarkı söyledikten sonra durdular, şarap dağıtılacaktı. O zaman kendime geldim. Tek dik duran bendim. Hatta Deniz de kucagımda uzanıyordu. O da kendine geldi ve doğruldu. Gelen adam bize dört şişe şarap verdi. Teşekkür etmek istedim ama edemedim başka birine dönmüştü bile. Deniz'e döndüm. Saçları uzundu. Hatta o ilk gelişimdeki beyaz gömleği vardı üzerinde. "Ne kadar sık geliyorsun buraya?" diye sordum. "Bu daha ilk gelişim," dedi, "Daha hiç geri dönmedim." Ne kadar zaman geçmişti ki? İlk gelişimden bugüne kadar arada çok uzun yıllar vardı. Kendi yüzümdeki değişiklikleri dahi fark edebiliyordum, mesela yüzüm daha zayıftı artık. O ise aynıydı. "Geçen konseri, beni gördüğünü hatırlıyor musun?" diye sordum, bana dönüp, "Tabii, dedi, daha kaç gün oldu ki?" Kafamı yormadım, meraksızca sordum, "Kaç gün oldu?" Düşündü, "Aslında bilmiyorum, bir kaç gün olmalı. Ondan az." Şaraptan bir yudum aldım. Hala aynıydı, fazla büyük bir yudumdu, yutarken nefessiz kaldım. "Bence de tadı öyle," dedi, "Ama verdiği sarhoşluk her şeyden daha güzel." Biraz sonra müzik yeniden başladı. Bu sefer ben de yere uzandım. Deniz de bacağıma kafasını koydu, karşı koymadım. Ne gerek vardı ki?

Tam olarak hatırlıyorum, her şeyi olduğu gibi, ama bu diğerlerinden daha da net. Şarkıcı kız 'Sour Times'ın ikinci kısmına geçmişti. Bacaklarım tutulduğu için dönmek istedim, Deniz kafasını kaldırıp yere uzandı. Ben de sahneye arkamı döndüm. Bahçe aynen o zamanki gibiydi. Yerde yatan en fazla elli kişilik insan yığını. Her şey o zaman bitti. Onu gördüm, çok uzağımda değildi. Koluna uzanıp yattığı tanımadığım biri vardı yanında. Şarkı bitmek üzereydi. Kafasını kaldırıp adama uzandı, öptü. Şarkı bitti, bazıları doğrulup sahneye bakmaya başladı. Sonradan öğreneceğime göre şarkıcı kız kendini fazla zorlamış, ağzından kan gelmişti. Çok geçmeden devam etmiş.

Bense ağlamaya başladım. Gözümün önünde bütün her şeyim eriyor, yitip gidiyordu. Saçları uzundu, çok eskiden olduğu gibi. Üstündeki tişörtünü ne zaman aldığını dahi hatırlıyordum. Tam Emre'nin yürümeye başladığı, ilk adımını attığı gün almıştı. Biz o zaman konuşmuyorduk ama tişörtü hatırlıyordum. Titremeye başladığımı hissettim. Deniz başıma kadar gelip baktı bana. Daha fazla dayanamadan kendimden geçmişim.

Gözlerimi açtığımda tanımadığım bir yerde, bir yatakta yatıyor olduğumu fark ettim. Ama doğrulmak istemedim. Denemedim bile. Tekrar kapattım gözlerimi. Her şey bitmişti. Her şeyim gitmişti, her şeyimi kaybetmişim. Tekrar kapattım gözlerimi.

Bir kez daha açtığımda Deniz hemen yanımdaydı. Yatağın yanındaki sandalyede oturmuş, yatağa doğru uzanmış uyuyordu. Kalkmak istedim, tuvalete gitmek istiyordum. Hemen uyandı Deniz, uyku sersemi baktı bana. Kalkmak istediğimi görünce, "Dur," dedi, "Acele etme." Neredeydim ben? Çok halsiz olduğumu fark ettim. Tekrar yattım. Gözlerim kapandı.

Sesler duymaya başladım, ama anlayamıyordum söylenenleri. Uyanmak üzereydim. Gözlerimi açtığımda Deniz ile yanında duran birinin konuştuklarını gördüm. Hemen bana döndüler. Adam "Artık uyanması lazım," dedi. Bir el omzuma dokundu, iyice açmaya çalıştım gözlerimi. "Bir şeyler yemelisin," dedi Deniz. Doğrulamaya çalıştım, yapamadım. Başka eller beni doğrulttular. Sıcak bir şey değdi dudaklarıma. Bir şey çorbasıydı ama ayırt edemedim. Sadece gözlerimi kapatmak istiyordum.

Artık daha iyiydim. Gözlerimi rahatlıkla açabildim. Oda boştu. Doğrulup yataktan kalktım. Kapı kapalıydı, açtım. Başka bir odaya açılıyordu. Kapıyı açmamla orada oturan

üç kişi de bana döndü. Biri Deniz'di, hemen koşup boynuma sarıldı. Diğer şışeleri topladığımız uzun saçlı, gözleri gözükmeyen çocuktü. Öbürünü tanıımıyordum, Deniz'in konuştuğunu hatırladığım, daha önce başımda gördüğüm adamdı. Beni oturtup olanları anlatmaya başladılar.

Deniz beni ağlarken görünce burada herkesin başına sıkça gelen normal ağlamalardan bir tanesi zannetmiş. Bu durumda en iyi şey kişiyi kendisi susana kadar rahatsız etmemek olduğu için bana dokunmamış. 'Sour Times'dan bir kaç şarkı sonra zaten konser bitmiş. Herkes dağılıp gittiği halde ben orada öylece yatıyor, kendimden geçmiş bir halde ağlıyordum. İlk önce Deniz fark etmiş. Daha fazla dayanamayıp bana dokunmuş, ağlamamı durdurmaya çalışmış. Başaramamış. O uğraştıkça sesim yükseliyormuş. Bağırarak ağlamaya başlamışım. O zaman korkmuş. O sırada bu uzun saçlı çocuk, adı Çetin'miş, o gelmiş. Kendimde olmadığımı anlamış ve Deniz'i başımda bırakıp burada tanıdığı tek doktorun peşinden gidip onu fazla uzaklaşmadan yakalamış. Durumumu anlatmış. O da yardım etmek istemiş. Beni Deniz'in kaldığı yere götürmüşler. Çırağan Sarayı'ndaki bu küçük daireye. Doktor ilaç ya da benzeri bir şeyin bana faydası olmayacağını zannettiğini söyleyince beklemeye, dayanabildikleri kadar bekleyip sonunda ne olacağını görmeye karar vermişler. Daha önce benzeri bir olaya kimse şahit olmamış. Eğer durumumda değişiklik olmazsa aralarında beni geri göndermek için anlaşmışlar. Git gide hırçınlaşmaya, etrafı dağıtmaya da başlamışım. Sonunda beni yatağa bağlamışlar. Ne yazık ki hiç birini hatırlamıyorum. Sonra da Deniz odada tütsü yakmaya, su kaynatmaya, soğuk su ile yüzümü silmeye başlamış. Bugüne kadar hiç sayıklamadan sürekli uyumuşum. Kısa süreli uyanışlarımda hiç konuşmadan tavana bakıyor, onları duymuyor gibi hareketsiz kalıp sonra yeniden uyuyordum. Tuvalete gittiğimde aynaya baktım, artık sakallı biri sayılabilecek kadar uzamıştı sakalım. O anda onu kesmemeye, uzatmaya karar verdim.

Tuvaletten çıktığımda doktor gitmişti. Önemsemedim. Hiç bir şey umurumda değildi. Bana tuhaf bir şekilde bakıyorlardı, aldırmadım. Tekrar yatağa dönmek, uyumak istiyordum. Çok geçmeden uyumuştum.

Sürekli uyumak istesem de bir yerden sonra devam edemiyordum. Kalkıp dairede geziniyor, denizi izliyordum. Bazen de camı açıp önünde duruyor, esen rüzgarla üşümekten hoşlanıyordum. Deniz çok sık bir şeyler yemek istiyor neredeyse her gün bir şeyler atıştırıyorduk. Bazen de bana dikkatlice dinleyemediğim bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Uykum geldiği anda yatağıma dönüyordum.

Bir sabah Deniz'i de yanımda uyur buldum. Hemen kalktım yataktan. Hala uykum vardı, yandaki daireye geçtim. Onun beni çağırma sesleriyle uyandım. Hemen yakınımnda, dairenin kapısı önündeydi. Benim kapım da açıldı, seslendim, "Buradayım." Yanıma geldi, "Gittin zannettim," dedi. Yatağına oturdu. "Aslında kapının açık olduğunu gördüm ama yine de seslendim işte." "Niye yanımda yattın?" diye sordum. Başımı öne eğdi, "Dayanamadım." "Bir daha yatarsan giderim," dedim. Ama tekrar yattığı halde gitmedim, gidemedim. Nereye gideceğimi bilemedim.

Ara sıra onun aşırı ısrarlarına dayanamadığımdan sarayın bahçesinde gezmeye çıkar olduk. Sonra gezintilerimiz git gide uzadılar. Önce Ortaköy'e kadar gittik, sonra motosikletiyle neresi olduğunu bilmediğim, güzel bir kulübede kaldığımız o deniz kenarındaki plaja gittik. Ne kadar olduğunu bilmiyorum ama bir kaç gün de orada kaldık. Sürekli konuşmaya çalışıyordu benimle. Ama çok az cevap veriyordum. Sıkıldığımda da

çekinmeden ona arkamı dönüyor, uykum gelir gelmez uyuyordum. Sürekli yanımda yatar oldu. Tekrar saraya döndük. Deniz burayı çok seviyordu. Motosikleti hep o kullanmıştı, hayatıma yön veren oydu. Bense hiç de şikayetçi değildim. Günlerin geçmesi, nasıl geçiyor oldukları, kiminle olduğum, hiç biri umurumda değildi.

Hep beni izliyor, biraz olsun ilgimi çekmek için uğraşıyordu. Ara sıra nereden getirdiğini bilmediğim o dev müzik setine, ya da sistemine diyeyim, bir şeyler takıyor, ancak o zamanlar biraz keyiflenmemi sağlayabiliyordu. Bunu fark edince de daha sık yapmaya başladı. Bir gün de sordu, “Lisede konser veriyor,” dedi. Ama yatağıma döndüm. Birden uykum gelmişti.

Motosiklet gezilerimizin birinde Taksim’e çok yaklaşmıştık, Gümüşsuyu’na kadar çıkmıştık. Akşam daha yeni olmuştu. “Hadi konsere gidelim,” dedi. Cevap vermedim. Belinden tutuyor, kafamı bazen sırtına yaslıyordum. Cevap vermememi ‘tamam’ demişim gibi algıladı ve Liseye gittik. Konser vardı. Çok geçmeden de tanımadığım biri sahneye çıktı, ama Deniz’in bana tanıttığı bir şeyleri çalmaya başladı. Güzel çalıyordu, zevkle dinledim. Dairemize döndüğümüzde gittiğimiz için memnundum. İlk kez o gece beni öpmeye kalkıştı. Ama hemen vazgeçti. Çabucak uyudum.

Deniz ara sıra bana onu gördüğüm konseri soruyor, nasıl gözüktüğünü, üzerinde ne olduğunu, her ayrıntıyı merak ediyordu. Aklımda kalan her şeyi ona anlattım. Sadece gülümsemesinden bahsetmedim. Bilmese de olurdu. Konserlere gitmeye devam ettik. Her gittiğimizde birileri mutlaka oluyordu. Bazen konser vermek için çok fazla kişi gelmiş oluyor, konserler sabaha kadar devam ediyordu. Artık gitmek için bana sormasına, izin almasına gerek kalmamıştı.

Motosiklet kullanmayı öğrendim. Hiç de zor değil, üstelik çok zevkli bir şeydi. Bazen tek başıma çok uzaklara, şehir dışına kadar gidiyor, daha boş olan yollarda iyice hızlanıyor, tek tük olan araçların da yanlarından rahatlıkla geçiyordum. Bu yolculuklarımın birinde bir daha hiç dönmemeye karar verdim. Sigaraya da yeniden başlamıştım. Yol kenarında, denize epey yüksekten bakan bir yerde sigaramı içiyorken bir daha hiç dönmemeye sessizce karar verdim. Bu kararımın üzerinden çok geçmeden Ceren’i bir kez daha görecektim. Kararım pekişecekti.

Yine bir konserdi. Hatta ilk gelişimde gördüğüm adamın konseriydi. Ceren’i konserin ikinci yarısında fark ettim. Şaraplar dağıtılmış, ikinci yarı yeni başlamıştı. Tek başına uzanmıştı yere. Saçları kısaydı. Orada bıraktığım son halinden biraz daha yaşlı gözüktü bana. Konserden vazgeçip onu rahatlıkla izleyebileceğim başka bir yere geçtim. Konser bitmek üzereydi ki yanına o zaman gördüğüm adam geldi. Daha farklıydı ama tanıdım onu. Daha yaşlıydı ve biraz kilolu gözüktü. Yan yana uzanıp sadece müziği dinlediler. Konser bittiğinde herkes ayağa kalktı, onlar da kalktılar. Adamın arkası bana dönüktü, Ceren’i öpmek istedi, kendisine çektir. Ceren çok istekli görünmüyordu ama kabul etti. Ceren’in gözleri her zamanki gibi açıktı. O anda beni gördü. Tanıyamayabilirdi oysa, sakalım iyice uzamıştı. Ama tanıdı. Adamı itip bahçenin dışına doğru koşmaya başladı. Ben de peşinden koştum.

Ara sokakların birine girmişti kaybolmak için. Ama hangisine girdiğini gördüm ve onu takip ettim. Bir iki sokak sonra yakaladım. Tutup kendime çevirdim. Bir şeyler söylemeliydim. O çok daha fazla yorulmuştu, tutmamam için karşı koymuyordu. Kollarını bıraktım. Göz göze geldik. Dudakları ıslak ve çok davetkardı. İkimiz de hareket

edemeyeceğiz, öylece kalacağız zannettim. Ama o birden elindeki silahı kafasına dayadı, ve ben eline uzanamadan tetiğe bastı.

Kafasının diğer yanından beyninin parçaları fırladı. Yere düştü, ve yere değer değmez de kayboldu. Birden bire görünmez oldu. Yerde duran tabancasını gördüm, etrafa yedek mermiler, dağılmıştı. Gittiği yere dokundum. Bir kelime olsun konuşmama izin verseydi sakin olmasını sağlar, onu affedeceğimi, ne olursa olsun onu çok sevdiğimi söyleyecektim. Ama beklememişti. Hayalet görmüşçesine kaçmıştı. Yerde öylece eğilmiş dururken ayak sesleri duydum.

“Nereye gittiğini gördün mü?” dedi, “Bir silah sesi duydum, sen de duydun mu?” Yavaşça ayağa kalktım, yanındaki adamdı. Kendi silahımı kullandım. Sağ dizine ateş ettim. Ne olduğunu anlayamadan yere düştü, bir yandan da silahını çıkarmaya çalışıyordu. Ama sırayla iki kolunu da vurunca vazgeçti, acıdan inliyordu. Acı çeken bu adama acıdım. O ben de olabilirdim. Yaptığımdan pişmandım. Silahımı kafasına boşalttım. Son mermilerim adama değil, artık boş olan asfalta çarptı. Birini öldürmüştüm.

Bu duyulsaydı belki de konserlere artık beni kabul etmezlerdi. Bu dünyanın belki de ilk günahkar insanı, belki de artık en acınası olanı idim. Ama duyabilecek kimse yoktu. Bazıları silah sesleri ile olduğum yere doğru gelmişler, bana deli adamın mı geldiğini sormuşlardı. Ama onlara yalan söyledim. Ben de silah seslerini duyunca bu tarafa gelmiştim. Birini öldürdüğüm için, bu gökyüzü altında da hata yaptığım için pişman olmuşum. Belki de gerçekten ölmüştü, bunu bilemezdim. Kimse bilemezdi.

Oysa çok geçmeden herkesin tanıdığı bir kahraman olacaktım. Yine bir konserdeydik. O deli adam birden ortaya çıktı. Elinde otomatik bir tüfek vardı. Konseri bölmüş, önüne geleni vuruyordu. Herkes bir tarafa koşmaya ona ateş etmeye başladı. O ise koşup duruyor, her bir mermiden kaçabiliyordu. Bense şaşkındım. Ayakta öylece olanları izliyordum. O telaşa katılmadım. Belki de artık dönmem gerekiyordu. Beni vurmak isterse karşı koymayacaktım. Beni vurursa cesaret edemediğim şey kendiliğinden gerçekleşecekti: Ceren’e kavuşacaktım. Benden ne kadar uzun olduğunu bilmediğim bir süre boyunca sakladığı sırrını keşfetmiş kocası olarak karşısına çıkacak, ya da onu her görüşümde burada olanları henüz yaşayıp yaşamadığından emin olamadan, hiçbir şey söyleyemeden eskiden güzel olan hayatımıza hiç de güzel olmayacak bir şekilde devam etmeye çalışacaktım. Deli adam tam da benim olduğum yere doğru koşuyor, bir yandan da kahkahalar atıyordu. Tam karşımda durdu, kafasını havaya doğru kaldırıp büyük bir kahkaha daha attı. Kolay bir hedef bulduğuna sevinmiş gibi. Gözlerimi kapatmadım, ama korkuyordum. Düşüncelerim kafamda tekrar tekrar beliriyor, dönüp dolaşıp aynı yerde, tam iki kaşımın arasında kilitleniyorlardı. Ceren’le karşılaşmaktan, onun hiçbir şeyi fark edemeyeceğinden, buraya geldiği zamana kadar yaşlanmasını nasıl izleyebileceğimden, bunu yapamayacağımdan korkuyordum. Hiçbir şey olmamış gibi davranamayacağımdan, çekip gideceğimden korkuyordum. Deli gibi ona kavuşmak istiyor, ama kavuşunca olacakları da istemiyordum. Onu orada bıraktığım o çok güzel günün dönmeme bozulmasından korkuyordum. Sonuyla karşılaşmaktan korkuyordum. Ateş etmedi. Kahkahası da durmuştu. Tam karşısında, aslında olacaklara, gitmeye hazırdım. Gitmek istiyor, Ceren’e kavuşmak istiyordum. En hazır olduğum andı, ‘hazır olduğum’ tek andı. O durur durmaz da üzerine atıldılar. Daha öncekiler gibi onu hemen vurmamaya, eğer yapabilirlerse şayet, fırsat bulduklarında onu tekrar yakalamaya karar vermişlerdi. Yere düşünce ateş etmeye tekrar başladı. Ama benden başka kimseyi vuramadı. Bir mermi sol ayak bileğimin hemen üstüne isabet etti.

Herkes onu yakalamalarına benim sebep olduğumu, bunu benim başardığımı söylüyor, ve nasıl öyle kaçmadan durabildiğimi anlayamıyorlardı. Hem de gazi olarak çıkmıştım arbededen, artık hep sekerek yürüyecektim. Bunun da etkisi ile herkes beni gözünde fazla büyütmişti. Kısaca kahraman ilan edilmiştim. Kimse beni rahatsız etmemek için benimle bu konuda konuşmuyor, ama kendi aralarında uzun uzadıya konuşuyorlardı. Herkes bana ‘senin için yapabileceğim ufak da olsa bir şey var mı?’ der gibi bakar oldu. Hiçbiri umurumda değildi ya, kendi içimde birini öldürmüş olmanın ezikliğinden biraz olsun kurtulmuş olmam beni biraz rahatlatmıştı. Bir kişiyi öldürmüş, ama geri kalan bir çoğunu da kurtarmıştım. Bunu söylemeye hakkım var mıydı? Yapmıştım diyebileceğim bir şey yapmış mıydım? Açıkçası bu da umurumda değildi.

O adamı Liseye yakın bir yerde bir odada bağlı olarak tutmaya başladılar. Hala kahkahalarına devam ediyor, birini görür görmez sesi bütün apartmanda duyuluyordu. Aynen şarap dağıtanlar gibi onu besleyenler, karnını doyuranlar da vardı. Açlıktan ölmesi bütün bu başarının silinmesi demek olacaktı. Bir keresinde ben de onu görmeye gittim. Beni görünce de kahkaha attı. Diğerlerinden bir farkım yoktu.

Artık günler değil yıllar geçmiş olmalı, yanıma biri geldi Liseye yakın bir yerde kaldırımda oturuyordum. Kibarca kendisini geri yollamamı istedi benden. Buna alışmıştım artık. Gitmek istediği sürece birini geri yollamak hiç de zor değildi. Hemen kafasına silahımı dayadım, ateş ettim. Hiç bir iz bırakmadan geri döndü. Sonra yanında getirdiği bisikleti fark ettim. O benim bisikletimdi, üstelik onu gördüğümde çok daha yeni bir haldeydi. O hissi ilk kez o zaman hissettim. Bisikleti onu bulduğum yere, tam o lokantanın önüne aynen bulduğum gibi bıraktım. Daha sonraları, özellikle ayna karşısındayken, aynı hissi defalarca daha hissettim. Yaşlandıkça o sarhoşa benzer olmuştum.

Deniz Ceren’le karşılaşmamdan sonra çok geçmeden geri dönmek istediğinden bahseder oldu. Daha neşesiz, sessiz biri olmuştu. Hiç ‘neden’ diye sormadım. Oysa hep bu sorumu beklediğini biliyordum. Tabii ki geri dönecekti. Geri dönecek ve o konserde bana bilmediği o gülümseyişi ile bakacaktı. Onu da kendi silahımla, zevkle geri yolladım. O kadar da gitmek istediğinden eminmiş gibi gözükmedi son bakışı.

Ben de o gidince eski evime taşındım. Her bir eşya özlemimi az da olsun gideriyordu. Evden çok az, sadece konsere gitmek için çıkıyordum. İyice zayıflamıştım, çok az yemek yiyordum. Bir gün konserde tanıştığım biri bana bir fikrinden bahsetti. Buraya nasıl geldiği öğrenilebilirdi. Son kez buraya gelmeden önce düşündüklerini anlattı bana. Fazla kalın, tok bir sesi vardı, “Burayı düşünerek kendi kendime fikirler üretmeye başladım. Öncelikle burası değildi buradaki insanları bu kadar hoş yapan, sadece ama sadece aynı tonda olan insanlar buraya gelebiliyorlardı. Bu tonda olan, bu tonu yakalama yetisine sahip.” Nasıl yapıldığını bulabilmek için de bir fikri vardı, “Herkes kendi hikayesini anlatsın. Bir kütüphane oluşturalım, herkes herkesinkini okusun. Yapmamız gereken ortak noktamızı bulmak. Çünkü hepimizin bir ortak noktası var. Ortak bir özelliğimiz var. Onun olduğunu biliyoruz, ama bulamıyoruz.” Ama kimse yazmak anlatmak istemedi hikayesini. Bir kahraman olarak bunu ben yaparsam, örnek olabileceğimi söyledi. Ama ben de kabul etmedim. Yazsam da ona vermemeye karar verdim. Onu da bir daha görmedim.

Beni tanımalarını hiç yadırgamadım. Ne zaman beraber yürüyen iki kişiye rastlasam onlarla konuşsam da birinin benden bahsettiğini hissettim. Oysa bilmelerini isterdim.

Ben de o deli adamdan farksız bir katıldım. Anlatabileceğim kimse çıkmıyordu karşıma. Bu git gide içimde büyüyordu. Konserlere git gide daha az gider olmuştum. İçlerinde iken onlara yalan söylemiş olduğum hissine kapıldığım, kendimi onlara borçlu hissetmem yüzünden. Konserlere az gitsem de neredeyse her sabah boş şişeleri kaldırmak için Liseye gidiyordum. Market arabası bulmak kolaydı, ama ilk gün şişeleri nereye kaldıracağıma karar veremedim. Hiç kimsenin kullanmayacağı ve yakın bir yer olmalıydı. O çocuk nereyi seçmişti acaba. Bunu düşünmedim. Burada da kimse kimse ile aynı değildi. Herkesin seçimi her daim farklıydı. Benim için burada kimsenin kullanmayacağı kesin olan yer bankalardı. Market arabası ile içeri kadar giriyor, şişeleri duvarlara fırlatıyordum. Yine içeride etrafı dağıtıp bankadan çıkmış, arabayı doldurmak için Liseye doğru inerken caddenin karşısında on altı on yedi yaşlarında bir kızın beni izlediğini gördüm. Ayakta dikilmiş, ürkek bakışlarla bana bakıyordu. Artık ilk kez gelenleri ayırt edebiliyordum. Liseye döndüm. Arabayı doldurup yine aynı bankaya girdim. Duvarlara fırlatmadan köşeye boşalttım arabayı. İşim o günlük bitmişti. Kız yere oturmuş, sanki bir şey bekliyordu. Ona yardım etmek istedim. Arabayı bankada bırakıp yanına gittim. Ağlıyordu. “Bir şey ister misin?” dedim. Kafasını kaldırıp baktı bana. “Evet,” dedi ekşi ses tonu ile, “Gitme.” Yanına oturdum. “Ne oldu? Ne oldu İstanbul’a?” “Sigara içiyor musun?” diye sordum ve bir tane yaktım. Yana dönüp bana baktı, “İki kez içtim,” dedi ve sinirle gülümsedi. Ben de gülümsedim. Ona da bir tane uzattım. “Korkma,” dedim, “Burada korkacak hiçbir şey yok.” Sigarasını yaktım. Gözünden yanağına ulaşan iki damlayı sildi. “Sekiz yaşımdan beri ağlamamıştım hiç,” dedi. “Nerede herkes. Nereye kayboldular?” Bir nefes alıp içine çekmeden üfledi. “Yukarıda birini gördüm. Yanına gittikçe kaçtı benden. Bir tane de şurada.” Eliyle bir yeri gösterdi, bakmadım. Artık ağlamıyordu. “Neredeyiz biz? Herkes nerede?” Sigaramı bitirmeden attım. “Sadece güzel bir rüya görüyorsun, Ceren,” dedim. Güldü, “Adım Ceren değil, bu da rüya değil,” dedi. Ben de güldüm. “Ama Ceren de buralarda bir yerde. O da aynı rüyanın içinde.” O da sigarasını attı, “Hiç rüya görmem ben. On yaşımdan beri görmüyorum.” “Uyanmak mı istiyorsun?” Başını sallayarak onayladı, “Söz, biraz sonra uyanacaksın. Ama uyandığında bu rüyaya inanacaksın.” “Nasıl?” diye sordu. Ayağa kalktım, “Liseye gitmen gerekiyor, orada bir konser var.” “Ne konseri, ne zaman?” Yine gülümsedim, “Neredeyse her akşam. Bunu unutma.” O da kalktı. “Ama daha akşama çok var.” Liseyi gösterdim. Belki de sıkıldığından gitmek için arkasını döndü. Tam elimi belime uzatmıştım ki geriye bakıp, “Sağ ol,” dedi. Bir şey söyleyemedim. Daha çok küçüktü. Zar zor gülümsedim. Arkasını tekrar döner dönmez ensesinden vurdum. Kendi kötülüğümü artık kabullenmişim. Keşke Ceren olsaydı dedim adın.

Deli adamla karşılaştığım, kahraman olduğum o günden sonra bir daha geri dönmeyi aklımın ucundan bile geçirmedim. Burası her günülle güzeldi. Ceren yoktu ama gittiğimde de orada olacağından emin değildim ki? Bir gün birdenbire eve gelmeyebilir, aynen burada yaptığı gibi kaçabilir hatta gerçekten de kendini öldürebilirdi. Beni hala çok sevdiğine eminim, bunu sadece bu yüzden yapabilirdi. Hem şöyle dedim kendime: Bak artık, her gün daha da yaşılanıyorsun. Kaçabildiğin kadar kaç oradan. Yaşlılıktan ölünce bir de bakmışsın ki kanepede uyanıvermişsin. En doğal uyanışın o olacaktır. Ceren’i kurtarabilecek en iyi şeyi o uyanışla yapacaksın. Uyanıp beraber sinemaya gideceksiniz. Bekle, kaç ve gör. Belki de gerçekten ölürsün. Gerçek ölüm. Ya orası? O ölümün sonrası nasıl? Daha mı güzel, daha mı kötü? Kim bilebilir ki? Kimse bilemez.

Artık, çok uzun zaman geçtikten sonra her kendimi görüşümde o sarhoşun ben olduğuma iyice inanmaya başladım. Çok benzer oldum ona. Belki de bunu özellikle yapıyor, sakalımı, saçımı ona benzetmeye çalışıyorum. Ama aynaya her baktığımda ona

daha fazla benzediğimi dűşünüyorum. Sonunda onu gördüğüm yerde onunkine benzer bir yer de yaptım kendime. Ara sıra geceleri orada geçiriyor, şarap içiyorum. Tadı hala değişmedi. Her seferinde de zar zor yutuyorum. Bu kadar zamandan sonra sadece alışkanlık haline geldiği için bile daha rahat içmem gerekirdi ya ağzıma alır almaz hiç de alışmış olmadığımı fark ediyorum. Çok daha sonra, iyice yaşlandığımda, sonunda şarabın tadına alıştığımda, artık sadece orada yaşar olduğumda, genç ve şaşkın birinin yattığım yere doğru geleceğini biliyorum. Beni duyup da oraya gelmiş olacak, çünkü artık “Roxanne”in sözlerini de ezberledim. Gerçi güzel söylediğimi düşünmüyorum ama söyleyeceğim. Ona söyleyeceğim diğer her şeyi de çok iyi hatırlıyorum. Bana doğru yavaş adımlarla gelecek, onu görünce “Evet,” diyeceğim, “Evet, ne vardı?”

Yitik Ülke Yayınları
Elektronik Kitap Dizisi: 3
Editör **Kadir Aydemir**
Yayına Hazırlayan **Ertuğrul Söyler**
Kapak Fotoğrafı **Baha Bal**
İlk Yayın **Mart 2005**
www.yitikulke.com
yitikulke@gmail.com